

Univerzita Karlova

Filozofická fakulta

Disertační práce

PhDr. Jan Souček, CSc.

2017

Mgr. Petra Janouchová

Univerzita Karlova

Filozofická fakulta

Ústav řeckých a latinských studií

studijní program: Historické vědy

studijní obor: Dějiny antického starověku

Disertační práce

Hellénizace antické Thrákie ve světle epigrafických nálezů

Hellenisation of Ancient Thrace based on epigraphical evidence

PhDr. Jan Souček, CSc.

2017

Mgr. Petra Janouchová

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem disertační práci napsal/a samostatně s využitím pouze uvedených a řádně citovaných pramenů a literatury a že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze, dne

Mgr. Petra Janouchová

Poděkování:

Ráda bych na tomto místě poděkovala množství lidí, bez nichž by tato práce nikdy nemohla vzniknout. V první řadě je to má rodina, zejména moje maminka Ivanka a můj partner Jan, kteří mě po celou dobu studií bezvýhradně podporovali jak emocionálně, tak materiálně. Jejich bezbřehá trpělivost umožnila, abych se věnovala disertačnímu projektu po několik dlouhých let, a to i na úkor osobního života a volného času.

Mé díky dále zcela přirozeně patří školiteli Dr. Janu Součkovi, který mě na dlouhé cestě vedoucí k sepsání této práce trpělivě usměrňoval a opravoval mé omyly, ale zároveň mi dával dostatek prostoru na poučení se z chyb a hledání vlastní cesty. Vděčné díky patří i Adéle Sobotkové a Shawnu Rossovi z Macquarie University v Sydney, kteří mě v roce 2007 poprvé vzali s sebou na výzkum do Bulharska a ukázali možnosti, jaké výzkum v této oblasti antického světa nabízí. V průběhu let mi byli mnohou inspirací a nedovolili mi ustrnout na jednom místě a podporovali můj rozvoj, ať již v oblasti výzkumu, akademické kariéry, tak i v osobním životě. Dále můj dík patří i Barboře Weissové, s níž jsem měla tu čest spolupracovat na několika archeologických projektech v Bulharsku, konzultovat detailně strukturu své práce a sdílet slasti a strasti doktorandského života. Jsem velmi vděčná i Brianu Ballsun-Stantonovi z Macquarie University za jeho pomoc při řešení mnoha technologických výzev, které s sebou tato práce nesla. V neposlední řadě chci poděkovat kolegům spoludoktorandům z Ústavu řeckých a latinských studií za jejich komentáře k mé práci a k tolik potřebné psychické podpoře, jmenovitě zejména Pavlu Nývltovi a Editě Wolf, kteří si, i přes svou vytíženost, našli čas připomínkovat části mé práce.

Zhotovení databáze nápisů, která je stěžejním základem disertační práce, bylo v letech 2013 a 2014 finančně podpořeno Grantovou agenturou Univerzity Karlovy (číslo grantu GAUK 546813/2013, Řecko-Thrácká společnost ve světle epigrafických nálezů). Taktéž bych ráda poděkovala svým spolupracovníkům Markétě Kobierské, Janu Ctiborovi a Barboře Weissové za neocenitelnou pomoc při řešení tohoto grantového projektu. Dík patří i všem těm, s nimiž jsem měla možnost svou práci konzultovat v průběhu konferencí, terénních prací, zahraničních stáží a studijních pobytů.

Abstrakt:

Z území antické Thrákie z oblasti jihovýchodního Balkánu pochází více než 4600 převážně řecky psaných nápisů. Tyto nápisy poskytují jedinečný zdroj demografických a sociologických informací o tehdejší populaci, umožňující hodnotit případnou proměnu vzorců chování v reakci na mezikulturní kontakt a vývoj společenské organizace. Řecky psané nápisy bývají považovány za jeden ze základních projevů hellénizace obyvatelstva antické Thrákie, tedy postupného a nevratného procesu adopce řecké kultury a identity. V této práci hodnotím na základě časoprostorové analýzy dochovaných nápisů relevanci hellénizace jako východního interpretačního rámce pro studium antické společnosti. Zároveň s tím uplatňuji alternativní přístup, který respektuje jednak specifika epigrafického materiálu, ale i poznatky současného bádání v oblasti mezikulturního kontaktu. Tento metodologický přístup umožňuje podrobně hodnotit produkci nápisů nejen v průřezu staletími, ale i navzájem srovnávat jednotlivé regiony a zapojení tamní populace. Z časoprostorové analýzy nápisů je zjevné, že rozvoj epigrafické produkce v Thrákii nemůže být spojován pouze s kulturním a politickým vlivem řeckých komunit, ale z velké části jde o jev úzce spojený s narůstající komplexitou politické organizace společnosti a s tím souvisejícími proměnami vzorců chování tehdejší populace. Tento jev je patrný zejména v době římské, kdy dochází k významnému rozvoji epigrafické produkce na celém území Thrákie, nikoliv pouze v okolí původně řeckých kolonií, a ve zvýšené míře i k zapojení thrácké populace do procesu publikace nápisů. Použitá metodologie je do velké míry inovativní kombinací řady moderních přístupů z příbuzných disciplín, za zachování tradičních principů epigrafické práce. Využití digitální technologie umožňuje studovat nápisy z nové perspektivy a umístit je do regionálního kontextu, což bylo dříve jen velmi obtížné.

Abstract:

More than 4600 inscriptions in the Greek language come from Thrace, the area located in the Southeastern Balkan Peninsula. These inscriptions provide socio-demographic data, allowing the study of changing behavioural patterns in reaction to cross-cultural interactions. Traditionally, one of the essential indications of the influence of the Greek culture on the population of ancient Thrace was the practice of commissioning inscriptions in the Greek language. By using quantitative and systematic analysis, the inscriptions can be studied from a new perspective that places them into broader regional context. I use this methodology to assess the concept of Hellenization as one of the possible interpretative frameworks for the study of ancient society. Using a spatiotemporal analysis of inscriptions, this research shows that epigraphic production cannot be solely linked with the cultural and political influence of Greek speaking communities. However, the phenomenon of epi-

graphic production is closely connected to the growth of social complexity and consequent changes in the behavioural patterns of the population. The growth in social complexity is followed by an increase of epigraphic production of public and private character alike; while at the time of socio-economic crisis and political unrest, the production of inscriptions significantly drops. The sudden change in the character of epigraphic production is obvious in the Roman period, where the production substantially intensifies as a result of growing role of sociopolitical organization. Moreover, the Thracian population becomes more involved in the whole process of commissioning inscriptions as a result of their participation in the civic and military service. The spatiotemporal analysis of inscriptions allows the discussion of the societal function of the epigraphic production over time, places them into broader regional context, and evaluates the degree of involvement of the population in the practice of commissioning of inscriptions. This research combines the specifics of epigraphic evidence and the current scholarship on crosscultural contact. This innovative methodological approach combines a range of modern theoretical concepts from related disciplines, such as archaeology and anthropology, while maintaining the epigraphic discipline best practices.

Klíčová slova:

nápisy; epigrafika; epigrafická produkce; Thrákie; hellénizace; kulturní kontakt; změny společnosti; komplexní společnost; digital humanities

Keywords:

inscriptions; epigraphy; epigraphic production; Thrace; hellenization; cultural contact; social change; complex society; digital humanities

1 Úvod

Oblast antické Thrákie sloužila jako důležitá spojnice na pomezí Evropy a Asie, díky čemuž hrála důležitou roli ve vývoji historických událostí formujících antickou společnost. V průběhu několika století se stala svědkem řecké kolonizace, makedonské expanze a nadvlády a konečně mocenského vzestupu a krize římské říše. Thrácká společnost byla v přímém kontaktu s různorodými světy řeckých *poleis*, hellénistických vládců i římské říše, a to na bázi diplomatické, obchodní i vojenské. Vzájemná interakce obyvatel Thrákie různého kulturního původu ovlivňovala každodenní život aristokracie i běžných obyvatel, což vedlo k postupným změnám nejen ve struktuře společnosti, ale i v ideových a materiálních projevech tamní kultury.

1.1 Představení tématu

V 19. a 20. století byla Thrákie v duchu tehdy oblíbených akulturačních teorií považována za sféru vlivu řecké kultury, jejíž pouhá přítomnost v regionu měla za následek nevyhnutelnou *hellénizaci* místního obyvatelstva. Hellénizační přístup sloužil v té době jako univerzální vysvětlení kulturních změn, k nimž docházelo při kontaktu místního obyvatelstva s řeckým světem. Řecká kultura byla považována za civilizačně vyspělejší a neřecké komunity pak v rámci postupného a nevratného procesu hellénizace přijímaly novou materiální kulturu a ideologické koncepty na úkor vlastní kultury i identity vlastní a přijetí identity pořečtěné (Dietler 2005; Vranič 2014). Stejný přístup byl aplikován i na projevy epigrafické produkce, aniž by byla vzata v potaz specifika epigrafického materiálu a zhodnocena výpovědní hodnota nápisů v rámci dané problematiky. Užívání řeckého písma a vydávání nápisů v řeckém jazyce bylo automaticky považováno za jeden z typických znaků pořečtění thráckého obyvatelstva a přijetí řecké kultury za vlastní, za cenu ztráty identity původní. Tento proces v oblasti Thrákie pokračoval i když se stala součástí římského impéria, ba i dokonce nabral v určitých ohledech na intenzitě (Mihailov 1977, 343-344; Samsaris 1985, 235; Loukopoulou 1989, 198; Sharankov 2011, 135-145; Vranič 2014a, 39).

1.2 Cíle

Tato práce si klade za cíl zhodnotit na základě studia dochovaných epigrafických pramenů, zda je na počátku 21. století koncept *hellénizace* vhodným interpretačním rámcem vysvětlující

jícím vznik a rozvoj epigrafické produkce na území Thrákie, či je možné ho nahradit novými metodologickými přístupy. Součástí je i kritické zhodnocení, nakolik je možné i nadále používat mnohdy jednostranně zaměřený přístup hellénizace ke studiu epigrafické produkce z území Thrákie, a nakolik se jedná v dnešní době již o překonaný teoretický koncept.

Dalším cílem této práce je charakterizovat epigrafickou produkci z území Thrákie v co možná nejucelenější podobě a zhodnotit, jaký význam měla nápisná kultura v tehdejší společnosti. Jak je známo, přístup společnosti k epigrafické produkci se vyvíjel nejen v závislosti na čase s ohledem na tehdejší politické události, ale významnou roli hrály i zeměpisné a demografické faktory, což se odráží i na uspořádání této práce. Jedním z cílů této studie je vytvořit chronologický průřez společností antické Thrákie od 6. st. př. n. l. do 5. st. n. l. a zhodnotit, jakou roli v ní zaujímal zvyk publikovat nápisy, v jakých komunitách se úspěšně prosadil a v jakých nedošlo k jeho rozvoji a proč. Epigrafické prameny slouží jako primární zdroj informací k diskuzi o proměňujících se demografických trendech, kulturních zvyklostech a složení společnosti antické Thrákie. Dochované nápisy umožňují mapovat kulturní změny a projevy těchto změn v epigrafické kultuře, s cílem postihnout důvody, proč k těmto změnám docházelo, případně jaký byl jejich dopad na tehdejší společnost. V neposlední řadě mě zajímá, zda je možné spojovat epigrafickou produkci s projevy vlivu řeckých obcí bez ohledu na časové období, či zda je nárůst epigrafické produkce spojen spíše s měnící se úrovní společenské komplexity a přístupem tehdejší politické autority.

1.3 Hypotézy a zvolená metoda

V disertační práci se snažím prokázat, že k rozšíření epigrafické produkce v Thrákii došlo v souvislosti s aktivitami politických autorit dané doby, spíše než jako projev kulturního vlivu řecké společnosti a jako důsledek setkávání thrácké a řecké kultury. Ve snaze o objektivní přístup vůči kontaktům řecko-římské a místní thrácké kultury přistupuji k mapování změn společnosti antické Thrákie na základě zasazení do konkrétního časového a místního kontextu jednotlivých komunit a zhodnocení funkcí, které nápisy v tehdejší společnosti zastávaly. Zajímají mě především důsledky dlouhodobých změn politického uspořádání a složení struktury populace. V neposlední řadě se zaměřuji na projevy kulturních zvyklostí v závislosti na probíhajících mezikulturních kontaktech a vzájemném ovlivňování thrácké a řecké, případně makedonské a římské společnosti.

Jako hlavní pramen používám dochované a publikované nápisy, pocházející z oblasti Thrákie. Časové pokrytí této práce se věnuje dlouhodobým procesům a změnám společnosti od archaické doby, kdy se v oblasti objevily první nápisy, až do doby pozdní antiky,

kdy ustává epigrafická produkce v podobě, v jaké se vyskytuje v předcházejících obdobích a dochází ke znatelné proměně tehdejší společnosti. Nápisy jako primární zdroj informací postihují širokou škálu součástí tehdejší společnosti, počínaje pohřebními zvyklostmi, přes náboženství, etnické složení populace až po politické uspořádání komunit. Charakter nápisů umožňuje jednotlivé exempláře poměrně dobře zařadit do konkrétního historického rámce a určit jejich provenienci. S tím úzce souvisí fakt, že nápisy představují jeden z nejlépe zdokumentovaných historických pramenů z dané oblasti, pokrývajících více než tisíc let vývoje společnosti. Díky relativně velkému počtu dochovaných nápisů je tak možné provádět relevantní kvantitativní a kvalitativní analýzy za účelem sledování proměn tehdejší společnosti.

Za tímto účelem jsem shromáždila přes 4600 nápisů nalezených na území Thrákie v databázi *Hellenization of Ancient Thrace*, která je výchozím pramenným souborem této práce. Struktura databáze respektuje tradiční principy epigrafické disciplíny doplněné o moderní metodologické přístupy a technologie, zefektivňující analýzu velkého množství dat. Analýzy nápisů provádím s pomocí moderní mapovací a statistické technologie a metod, dosud používaných zejména v archeologickém prostředí. Výsledky srovnávám s dochovanými literárními a archeologickými prameny ve snaze dotvořit celkový obraz proměn společnosti antické Thrákie a možných příčin těchto změn.

1.4 Význam studie v rámci zvolené problematiky

Komplexní práce, která by hodnotila epigrafickou produkci antické Thrákie v celé její šíři a zároveň reflektovala moderní teoretické přístupy, v současné době chybí. Podobné souhrnné práce vznikaly zejména v 70. a 80. letech 20. století (Danov 1976; Mihailov 1977; Samsaris 1980; Samsaris 1989; Loukopoulou 1989), nicméně od té doby došlo nejen k proměně metodologického přístupu k materiálu, ale zejména k objevení stovek dalších nápisů a k vydání zhruba 1500 dosud nepublikovaných nápisů. Tato práce se snaží tento nedostatek napravit a pojednává o stavu dochované epigrafické produkce publikované do r. 2016 v co možná nejúplnější podobě, reflektující vývoj současné metodologie.

Široký geografický záběr této práce a snaha sjednotit zdroje různé povahy je v současné době ojedinělý. Práce podobná svým geografickým rozsahem vznikla naposledy koncem 19. st., avšak zahrnovala zhruba desetinu zde diskutovaného materiálu (Dumont a Homolle 1892). Jednotlivé epigrafické korpusy, které současná práce kombinuje, jsou především založeny na principu moderních národů a málokterý zdroj kombinuje nápisy pocházející z území dnešního Bulharska, Řecka a Turecka, na jejichž území se antická Thrákie rozklá-

dala. Moderní korpusy jsou nejen omezeny na území moderních států, ale často jsou psány různými jazyky, což znesnadňuje přístup k datům a nevyhnutelně vede k výzkumu nápisů v jednotlivých oblastech a regionech (např. Mihailov 1977; Samsaris 1989; Loukopoulou 1989). Tato práce se snaží reagovat na roztržitost zdrojů, nejednotnost metodologických přístupů a omezenou dostupnost v digitální formě. Základem práce je převedení nápisů do jednotného digitálního formátu, který je vhodný pro další zpracování, a jejich uchování v podobě databáze. Sjednocení metodologických přístupů editorů jednotlivých korpusů a převedení různorodých dat do koherentní a navzájem srovnatelné formy umožnilo studovat celý soubor současně a navzájem srovnávat produkci v jednotlivých regionech.

Další nespornou výhodou je převedení dat do elektronické podoby, usnadňující budoucí využití souboru v rámci dalších projektů. Zcela v duchu moderních principů vědecké práce jsou analyzovaná data volně dostupná na internetu a kdokoli je může využít v rámci svého projektu, navázat na ně, či naopak zhodnotit platnost zde uváděných závěrů a interpretací.¹ Užitá metodologie je kombinací několika přístupů z oblasti epigrafiky, archeologie, sociologie a antropologie a jejím hlavním cílem je sledovat proměny společnosti na základě systematického studia dochovaných nápisů. V současné práci je tento přístup použit na oblast Thrákie, nicméně stejně tak může být aplikován i na jiná místa, kde docházelo k setkávání dvou či více kultur, a odkud se dochoval dostatečný počet epigrafických památek.

1.5 Stručné nastínění obsahu práce

V úvodní kapitole seznamuji čtenáře s geografickým rozsahem území Thrákie a charakterem jejich obyvatel tak, jak o nich hovoří dochované antické literární prameny, ale i moderní sekundární literatura. V druhé kapitole pojednávám o teoretických přístupech problematiky mezikulturních kontaktů a jejich projevů v materiální kultuře z pohledu archeologie a historických věd. Hlavní pozornost věnuji revizi hellénizačního přístupu, jako jednoho v minulosti z nejčastěji používaných teoretických konceptů. Zároveň probírám současné teoretické přístupy zabývající se mezikulturním kontaktem a snažím se nabídnout alternativní teoretický směr, který by se věnoval všem zúčastněným stranám stejnou měrou. Ve třetí kapitole se zabývám specifiky epigrafického materiálu, s důrazem na teoretické zhodnocení přínosu nápisů pro studium antické společnosti. Dále zde podrobněji představuji základní principy, s nimiž přistupuji ke studiu epigrafického materiálu. Ve čtvrté kapitole se zabývám použitou metodologií a organizací práce, která vysvětluje uspořádání a obsah následujících analytických kapitol. Pátá kapitola nahlíží na analyzovaný soubor nápisů jako na

¹ https://github.com/petranouchova/hat_project, pod mezinárodní licencí Creative Commons Attribution Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0).

celek a představuje jeho základní charakteristické rysy. Šestá kapitola představuje chronologický přehled datovaných nápisů a předkládá detailní náhled na epigrafickou produkci v jednotlivých stoletích. V sedmé kapitole se zabývám rozmístěním nápisů v krajině a vztahem mezi nárůstem společensko-politické organizace v Thrákii. V poslední osmé kapitole shrnuji výsledky současné práce a nastiňuji další možné směřování zvolené problematiky. Na text práce samotné navazují přílohy, které obsahují detailní informace k organizaci databáze, a zejména pak tabulky a grafy s výsledky analýz a soubor map časoprostorového rozmístění nápisů.

1.6 Literární a historiografické prameny

Literární zmínky o Thrákii a Thrácích jsou relativně hojné, a to proto, že se jednalo o obyvatele nepříliš vzdáleného území, v němž měli Řekové a později Římané eminentní zájmy, a také proto, že mnoho Thráků žilo a sloužilo v řeckých městech (Xydopoulos 2010; Janouchová 2013a) a v římské armádě (Dana 2013; Boyanov 2008; Boyanov 2012, 251-269). Literární prameny se ve většině případů nezaměřují výhradně na popis Thrákie a jejích obyvatel, ale zmiňují se o oblasti spíše v rámci širšího výkladu, pro ilustraci celkového děje. I přes svou limitovanou výpovědní hodnotu měly literární prameny zásadní formativní vliv na tzv. hellénizační interpretační rámec, který sloužil jako nejčastěji používané vysvětlení společenských změn při kontaktu s řeckou kulturou (Dietler 2005, 33-47; Jones 1997, 33). Z tohoto důvodu věnuji obrazu Thrákie a Thráků v literárních pramenech poměrně velkou pozornost, ale stejně tak i charakteru těchto pramenů a jejich možné výpovědní hodnotě pro studium mezikulturních kontaktů.

1.6.1 Informativní hodnota literárních pramenů

Literární historiografické prameny jsou důležitým zdrojem informací, ale v případě Thrákie bohužel zdrojem jednostranným. Neexistence thrácké literární tradice má za následek, že veškeré dostupné historické a literární prameny pochází z nitra řecké či případně pozdější římské kultury, což do jisté míry omezuje jejich výpovědní hodnotu s ohledem na thrácké obyvatelstvo. Antická literární díla byla zpravidla psaná autory žijícími mimo danou oblast, kteří se velkou část informací dozvídali přes prostředníky, z doslechu, či dokonce zprostředkovaně s odstupem několika století, což snižuje míru autenticity jejich sdělení. Mnohá literární díla měla navíc své zcela specifické zaměření a jejich obsah byl motivován politickými či jinými cíli, a ne vždy reflektoval nestranně pojatou historickou skutečnost. Proto je

k dochovaným literárním pramenům, které se zabývají Thrákií, vhodné přistupovat s jistou mírou kriticismu a nebrat je za popis skutečné historické reality, ale spíše za literární dílo, jehož autor neměl ve většině případů za cíl nestranný popis událostí a tehdejší společnosti (Derks 2009, 240).

Dalším neoddiskutovatelným faktem je i značný hellénocentrismus dochovaných literárních památek, který se částečně přenáší z raných řeckých pramenů i do pozdější latinsky psané literatury. Fakt, že tato díla byla vytvořena pro řecky či latinsky mluvící publikum, nikoliv pro Thráky samotné, ovlivnil jejich obsah a jistou míru přizpůsobení kultuře posluchače (*interpretatio Graeca* na poli náboženských představ). Dalším omezením literárních pramenů je zaměření jejich výkladu na horní vrstvy společnosti, a to zejména na politické, náboženské a vojenské elity, a naopak pouze okrajové zmínky o běžné populaci. O mezikulturních kontaktech na úrovni každodenního života běžných lidí se tedy mnoho nedozvídáme ani z literárních pramenů a musíme tento druh informací hledat mezi řádky či se obracet na jiné druhy pramenů, jako jsou archeologické památky a nápisy.

1.6.2 Thrákie v literárních pramenech

Thrákie patří k relativně dobře popsaným regionům antického světa, alespoň co se týká pobřežních oblastí, které byly v archaické době osídleny řecky mluvícími obyvateli.² Konkrétní hranice Thrákie se měnily v závislosti na politické situaci a na vnímání daného autora, nicméně pohoří a vodní plochy stanovily poměrně stabilní přírodní hranice. Tradičně dle antických pramenů území Thrákie začínalo již za makedonskou *Piérií*, ze západu bylo pak ohraničeno řekami *Strýmónem* a *Nestem*, z jihu Egejským mořem, Marmarským mořem a *Helléspontem*, z východu pak Černým mořem. Severní hranice Thrákie jsou méně jasně geograficky ohraničené, ale většinou se za severní hranici považuje řeka *Istros* (dn. Dunaj) a pohoří *Haimos* (dn. Stara Planina, též Balkán). Horské masivy Rodopy, Pirin a Rila tvořily relativně neprostupnou bariéru, oddělující pobřežní od vnitrozemské Thrákie, a tedy Řeky od Thráků. Spojnicí vnitrozemí se Středomořím tvořily zejména řeky *Hebros* (dn. Marica-Evros), *Tonzos* (dn. Tundža-Tonzos), *Strýmón* (dn. Struma-Strymónas) a *Nestos* (dn. Mesta-

² Velmi užitečné informace o thráckém pobřeží, řeckých koloniích a obyvatelích poskytuje autor 4. st. př. n. l. Pseudo-Skylax ve svém *Periplu*, kap. 67, 1-10 (Shipley 2011, 69-71). Pseudo-Skylax uvádí, že po moři je možné obeplout thrácké pobřeží od řeky Strýmónu až k Séstu za dva dny a dvě noci, ze Séstu do Pontu pak za další dva dny a dvě noci. Odtud pak k řece Istru za tři dny a tři noci. Celkem je tedy dle něj možné obeplout Thrákii po moři za osm dní (67.10), [ač prostý součet je dní sedm, poznámka P. J.]. Dalším autorem popisujícím především řecká města na pobřeží je Pseudo-Skymnos (646-746), jehož dílo bývá datováno do 1. st. př. n. l. (Kazarow 1949, 143). Důležitým zdrojem z 2. st. n. l. je Klaudios Ptolemaios, který udává rozměry a uspořádání provincií *Thracia* a *Moesia Inferior* (*Geogr.* 3.10-11). Obecně avšak autoři římské doby udávají více detailů jako například vzdálenosti mezi městy (Arrián *Peripl. Ponti Euxini* 21-24).

Nestos) a několik cest skrze horské průsmyky.³

Thrákie je v literárních pramenech z archaické a klasické doby známa pro své nerostné bohatství, úrodnou zemědělskou půdu, nevlídné a kruté zimy, vodnaté řeky, vysoké hory a široké planiny, na nichž se dařilo chovu koní, které zmiňuje Homér.⁴ Již od dob Archilocha je Thrákie proslulá svými silným vínem a existencí bohatých zlatými a stříbrných dolů, k nimž se jako první z Řeků pokoušeli dostat kolonisté z ostrova Paros.⁵ Hérodotos také zmiňuje i nadbytek dřeva vhodného ke stavbě lodí, jednu z hlavních komodit antického starověku.⁶ Celkově je možné říci, že Thrákie byla známá jako plodná, ale poměrně drsná krajina, a podobně řecké prameny líčily i její obyvatelé.

1.6.3 Charakteristika obyvatel Thrákie v literárních pramenech

První zmínky o Thrácích jako o spojencích pocházejí již z homérských eposů, kde thráctí králové vystupují po boku řeckých panovníků.⁷ V archaické literatuře se zmínky o Thrákii týkají spíše její geografie a o jejích obyvatelích se mluví vždy v souvislosti s krajinou, kterou obývají.⁸ Od klasické doby se pak setkáváme se dvěma hlavními tématy, která se prolínají téměř všemi dochovanými literárními prameny: Thrákové jsou vnímáni jednak jako blízcí sousedé a často i spojenci, kteří se podobají společenským uspořádáním a zvyklostmi dávné řecké minulosti, a dále jako krutí a bojovní válečníci, s nimiž není radno přijít do sporu.⁹ Z těchto důvodů často hráli nezanedbatelnou roli v politickém vývoji severního Egeidy jako spojenci Athén. Zejména v 5. a 4. st. př. n. l. byli panovníci z thráckého kmen Odrysů vnímáni jako mocní spojenci, a to pro velikost jejich vojska, bohatství, kterým disponovali, a výhodnou geografickou pozici jimi ovládané části Thrákie.

³ Sears 2013, 7-8; Bouzek a Graninger 2015, 12-19; Theodossiev 2011, 2-4; Theodossiev 2014, 157. Někteří autoři zařazují do území obývané Thráky oblasti Bithýnie v Malé Asii, ostrovy Thasos a Samothráké, a území na severu sahající až k řece Morava (Theodossiev 2014, 157).

⁴ Hom. *Il.* 13.1-16; 10.484; Sears 2013, 31; Tsiafakis 2000, 365.

⁵ Zejména Archilochos, Diehl frg. 2 a 51. V pozdějších dobách se o zdroj nerostných surovin začali zajímat i Athéňané (např. Peisistratos, Hdt. 1.64.1; srov. Isaac 1986; 14-15; Lavelle 1992, 14-22).

⁶ Např. Hdt. 5.23.2; 7.112.

⁷ Nejslavnější polo-mýtický král Rhésos byl znám díky svým pověstným bílým koním a nádherné zbroji (Hom. *Il.* 10.435, 495), které se lstí podařilo získat Odysseovi.

⁸ Do této kategorie spadá např. Zmínky v homérských eposech, homérských hymnech, Hésiodovi, Hekataiovi, Archilochovi, Simónidovi a v díle dalších archaických básníků (Xydopoulos 2004, 18-20).

⁹ Thuc. 2.96. 2, Hdt. 5.3; ; srov. Tsiafakis 2000, 365-366; Xydopoulos 2007, 600; Sears 2013, 148.

1.6.4 Společenská organizace Thráků z pohledu vnějšího pozorovatele

Dle Strabóna (7.7.4) bylo vnitrozemí směrem na východ od řeky Strýmónu obýváno thráckými kmeny, zatímco pobřeží bylo osídleno řecky mluvícími obyvateli, žijícími v městech. Hlavním zdrojem obživy bylo pro Thráky zemědělství, chov koní a dobytka, válečné výpravy a do omezené míry zde fungoval i obchod a nepeněžní výměna se Středomořím (Strabo 7.3.7).

Hérodotos (5.3) uvádí, že Thrákové jsou hned po Indech druhý nejpočetnější národ v tehdy známém světě.¹⁰ Sám Hérodotos uznává, že Thrákové jsou nejednotní, a tím přichází o značnou strategickou výhodu, jakou jim velké množství obyvatel přináší. Spojuje je však geografická blízkost obývaných území a, až na výjimky podobné zvyklosti. Pozdější zdroj Plinius Starší uvádí jména 36 kmenů s relativní polohou oblasti, kterou obývají (Plin. H. N. 4.11), ale zároveň mluví o existenci 50 strategií, tedy administrativních jednotek, které pravděpodobně vycházely z kmenového principu (Theodossiev 2011, 8).¹¹ Strabón uvádí pouze 22 kmenů pro celou Thrákii (7 frg. 48; 7.3.2), avšak dá se předpokládat, že jich celkem bylo až dvakrát tolik. Fol a Spiridonov (1983, 21-61) celkem sesbírali na 50 jmen kmenů, které je možné označit jako thrácké a které se vyskytovaly v písemných pramenech do poloviny 3. st. př. n. l. Některé z kmenů prameny zmiňují jen jednou či ojediněle, o jiných víme poměrně hodně detailů, jako např. o Odrysech, Getech, Sapaích atp.¹²

Jednotlivým kmenům vládou kmenoví vůdci či dle řeckých pramenů králové, kteří ve svých rukou soustředili jak politickou, tak ekonomickou moc.¹³ S řecky mluvícími městy udržovali kontakty právě tito thráčtí aristokraté, kteří pocházeli z kmenů žijících v blízkosti řeckých sídlišť na pobřeží. Zásadní roli mezi thráckou aristokracií hrálo společenské postavení a status, který si aristokraté pečlivě budovali. Hérodotos nás informuje o rozšířené praxi mnohoženství, které bylo známkou společenské prestiže, protože několik žen si mohl dovolit jen bohatý člověk (Hdt. 5.5; Strabo 7.3.4). Další známkou společenského postavení byl zvyk přijímat, a nikoliv dávat bohaté dary, který popisuje Xenofón (Xen. Anab. 7.3.18-20). Čím vyšší bylo společenské postavení obdarovaného, tím větší a cennější dar se očekával. Úspěšný aristokrat si takto mohl opatřit poměrně velké bohatství, jak to Thúký-

¹⁰ Ač Hérodotos používá slovo národ či kmen (ἔθνος) a Thrákové byli v řeckém prostředí vnímáni a popisováni jako jedno etnikum, ve skutečnosti se jednalo o mnoho kmenů, které spadaly pod jednotné označení „thrácké”.

¹¹ Plin. H. N. 4.11. 40: „*Thracia sequitur, inter validissimas Europae gentes, in strategias L. divisa.*”

¹² Sears (2013, 9-13) uvádí nejdůležitější thrácké kmeny vyskytující se v řeckých literárních pramenech: Apsinthiové, Bessové, Bisaltové, Bíthýnové, Diové, Dolonkové, Édónové, Mygdóni, Thýnové, Odomanti, Odrysové a Satrové.

¹³ Thúkýdídés a Hérodotos používají termín οἱ βασιλῆες, králové (Thuc. 2.97; Hdt. 5.7; 6.34); Diodóros pak při popisu odryského panovníka Sitalka používá termín ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, král Thráků (D. S. 12.50), srov. Archibald (2015, 912).

didés popisuje u odryského panovníka Sitalka (2.97.3; D. S. 12.50). Bohatství pak Thrákové vystavovali na odiv v rámci společenských setkání, ale i zhotovováním nákladných hrodek a konáním pohřebních rituálů, které jsou u nich v oblibě (Hdt. 5.8).

Hérodotos dělí thrácké kmeny dle vztahu k Řekům a řecké kultuře jednak na civilizované kmeny, které jsou v kontaktu s řeckou komunitou a jsou do velké míry provázány společnými zájmy a žijí v dosahu pobřeží a řeckých kolonií,¹⁴ a dále na kmeny žijící v horách, které jsou na Řecích nezávislé či jsou vůči nim nepřátelsky naladěné, mají bojovný charakter a udržují si své tradiční zvyky.¹⁵ Postoj thráckých aristokratů vůči řecké komunitě se různí, od nepřátelských kontaktů až po snahu některých jedinců o adopci řeckého stylu života a vzdělání.¹⁶ Ač jsou tito Thrákové řeckými prameny popisováni jako „hellénizovaní“, i nadále si udržují své typické zvyky a náboženství (Hdt. 5. 3-8).¹⁷ Ke kontaktům a prolínání kulturních zvyklostí mezi Thráky a Řeky docházelo i dle Hellánika (frg. 71a), který nazývá původně thrácké obyvatele polovičními Řeky, avšak tento popis se týká pouze thráckých kmenů žijících na pobřeží v těsné blízkosti řeckých měst.¹⁸

Politické vztahy a vzájemné postavení řeckých měst a thráckých kmenů literární prameny přímo nezmiňují, nicméně Thúkýdidés nepřímou informuje o jistém druhu finanční nadřazenosti Thráků nad Řeky žijícími v Thrákii, když poukazuje na nemalé finanční částky, které kmen Odrysů vybíral právě od Řeků žijících na území Thrákie (Thuc. 2. 97). Kmen Odrysů si získal výsadní postavení v řecké historiografii, zejména pro svou důležitost v rámci athénské zahraniční politiky v 5. a ve 4. st. př. n. l., a tudíž nelze vztahovat vyjádření týkající se Odrysů obecně na všechny thrácké kmeny. Je však jisté, že Thrákové po většinu své historie netvořili jednotný stát, který by zahrnoval celou oblast Thrákie, ale spíše se jednalo o kmeny s podobnými zvyky a příbuznými dialekty (Theodossiev 2011, 2), které se dostávaly do kontaktu s řeckou komunitou.

Thrákie a thráčtí kmenoví vůdci byli pověstní svou nejednotností a odporem vůči jakékoliv autoritě, tedy i vůči vlastním kmenovým vůdcům. Pokud však vysoce postavení Thrá-

¹⁴ Hdt. 7.110 a 7.115; Hdt. 6.34 např. kmen Dolonků.

¹⁵ Hdt. 7.111 a 7.116, např. kmen Satrů či Hdt. 6.36 a 9.119 kmen Apsinthiů, Hdt. 5.124-126 kmen Édonů, Hdt. 6.45 kmen Brygů. V lidové tradici a mýtech je Thrákie je také vnímána jako domov mýtického pěvce Orfea, a místo, kde se v odlehlých horách odehrávají divoké bakchické rituály (Pindar frg. 126.9; Paus. 6.20.18; Archibald 1999, 460).

¹⁶ Hdt. 4.78-80: Hérodotos popisuje situaci u Skythů, přímých sousedů Thráků, u nichž mohla situace vypadat analogicky. Autor mluví o skythském princí Skýlovi, který pocházel ze smíšeného svazku a uměl mluvit a psát řecky a byl nakloněn řeckému způsobu života, např. nosil řecký oděv, vyznával řecká božstva, a nakonec se usídlil v řeckém Borysthenu.

¹⁷ Známa pasáž z Hérodota (Hdt 5. 7) je zářným příkladem: Hérodotos tvrdí, že Thrákové uctívají Área, Dionýsa, Artemidu a aristokraté ještě navíc Herma. Zůstává nadále otázkou, nakolik řecké prameny přizpůsobovaly realie řeckému posluchači (*interpretatio Graeca*) a nakolik skutečně reflektovaly realitu. Nicméně srovnání s dostupnými archeologickými prameny poukazuje na uchování tradičního charakteru náboženství za užití řecké nomenklatury (Janouchová 2013a; Janouchová 2013b). Více k tomuto tématu v kapitole 6.

¹⁸ Termín μιξέλληνες Hellánikos používá k popisu obyvatel thráckého pobřeží známého jako Kolpos Melas, mezi Thráckým Chersonésem a pevninou.

kové vycítili politickou příležitost, dokázali využít situace za účelem naplnění vlastních mocenských ambicí, a to i za cenu ztráty autonomie v dlouhodobém měřítku (Haynes 2011, 7). To je případ thráckých panovníků z 1. st. př. n. l. a 1. st. n. l., kteří se vzdali politické autonomie a stali se vazaly Říma výměnou za vlastní prospěch (Tac. *Ann.* 4.46-47; srov. Lozanov 2015, 75).

1.6.5 Literární topos: nevyzpytatelní spojenci a nebezpeční nepřátelé

Obraz Thráků v řecké literatuře se do značné míry vyvíjí v závislosti na tehdejší politické situaci, avšak i přesto jsou mnohými literárními autory chápáni jako blízcí a mocní sousedé, kteří však nedosahují stejné civilizační a kulturní úrovně jako Řekové. Ač se může zdát, že tento motiv se prolíná napříč celou řecky psanou literaturou, ne vždy se muselo nutně jednat o pouhý popis skutečnosti, ale spíše o literární *topos*, jakýsi všeobecně přijímaný názor, zvolený záměrně autorem daného díla. Tento dualismus se do velké míry přenesl i do literatury pozdějšího období a stal se tak typickým stereotypem zobrazování Thráků v literatuře, ale například i v malířském umění a ikonografii (Tsiafakis 2000, 388-389). V moderní době se tento dualistický popis Thráků stal součástí interpretací vycházejících z hellénizačního teoretického přístupu.

1.6.5.1 Thrákové a literární žánr historiografie 5. a 4. st. př. n. l.

Hérodotos popisuje Thráky jako skupinu lidí relativně podobnou řeckému posluchači a záměrně vyzdvihuje zajímavosti a jasné odlišnosti jako je užívání pohřební ritus, přítomnost tetování, zvláštnosti ve výchově potomků, postavení žen ve společnosti, víra v nesmrtelnost (Hdt. 5.4-6). Jedním z cílů Hérodotova vyprávění bylo posluchače pobavit a zaujmout novými a zvláštními fakty (Asheri 1990, 162). Vzhledem k tomu, že v Athénách, kde Hérodotos také působil, a i v jiných městech žilo poměrně velké množství thráckého obyvatelstva, nemusel své posluchače seznamovat se základními skutečnostmi o Thrácích, jako tomu třeba bylo v případě Aithiopů či jiných národů ze vzdálenějších a exotičtějších končin (Sears 2013, 149).¹⁹ Proto je Hérodotovo líčení Thráků a Thrákie značně selektivní a útržkovité, protože

¹⁹ Jedna z nejznámějších zmínek o thráckém obyvatelstvu v Athénách pochází z díla samotného Platóna. Platón na začátku Ústavy popisuje epizodu, kdy se Sókratés šel podívat do Peiraea na noční slavnost *Bendideí*, pořádanou místními Thráky (Plat. *Resp.* 1.327a). Bendis byla původně thrácká bohyně, která byla uvedena do oficiálního athénskeho pantheonu pravděpodobně v souvislosti se spojenectvím s Odrysy v r. 431 př. n. l. Její slavnosti se ve 4. st. př. n. l. každoročně odehrávaly v athénské přístavu za hojné účasti Thráků, kteří zde trvale žili jako *metoikové*, či jako pomocníci v domácnosti, případně otroci ve stříbrných dolech (Archibald 1999, 457-460; Janouchová 2013a, 98; Sears 2013, 149-157).

se u posluchačstva předpokládala předchozí znalost tématu (Asheri 1990, 162).

Thúkýdídés, jehož rodina pravděpodobně pocházela z Thrákie, je považován za věrohodný zdroj informací, avšak i on podává svůj výklad za účelem osvětlit politické dění a průběh peloponnéské války.²⁰ Když Thúkýdídés mluví o obyvatelích Thrákie, používá společné pojmenování Thrákové, ale také rozeznává jednotlivé kmeny a jejich odlišný politický status, tj. autonomní kmeny vs. závislé kmeny, jejich postoj vůči Řekům a oblast, kterou obývají (Thuc. 2.96). Ve většině případů Thúkýdídés mluví specificky o aristokratech z kmene Odrysů, kteří se stali athénskými spojenci v roce 431 př. n. l. (2.29, 2.95-97). Ve svém líčení zdůrazňuje svrchovanost Odrysů nad ostatními thráckými kmeny, velikost a důležitost oblasti, které vládou. Thúkýdídés zde specificky používá termín říše, aby poukázal na její významnost (ἀρχή, Thuc. 2.97). O Odrysech se nevyjadřuje jako o barbarech, ale poukazuje na jejich bohatství a moc, zejména aby ospravedlnil důvody vedoucí k uzavření spojení v roce 431 př. n. l.²¹

V případech, kdy Thúkýdídés popisuje Thráky jako hrubé a bojovné, je to vždy, aby podtrhl jejich kvality coby válečníků či aby zdůraznil vážnost konkrétních historických situací. Thúkýdídés nazývá Thráky barbarskými a krvelačnými pouze ve specifických kontextech, kde thráctí vojáci sehráli roli v rámci peloponnéské války. V jedné z těchto epizod popisuje thrácké žoldnéře z kmene Diů jako jedny z nekrvelačnějších barbarů, avšak vztahuje tuto charakteristiku obecně na celé etnikum (Thuc. 7.29).²² Ve většině případů Thrákové vystupují v Thúkýdídově díle jako sousedé a spojenci, jejichž vojenské schopnosti by Athéňané rádi využili ve svůj prospěch, avšak divoká povaha a bojovnost Thráků v tom často brání.

Další historik Xenofón v šesté a sedmé knize *Anabasis* popisuje své vlastní zkušenosti s Thráky během tažení perského prince Kýra Mladšího a služby pro thráckého panovníka Seutha II.²³ Xenofón popisuje Thráky jako skvělé válečníky a při mnoha příležitostech zdůrazňuje jejich divoký a nespoutaný charakter. Zejména se vyjadřuje o Seuthovi jako o krutém panovníkovi, který se v rámci udržení své autority neváhal uchýlit k pálení vesnic a zabíjení

²⁰ Sears 2013, 14: Thúkýdídés, syn Olorův, jehož rodina pocházela z Thrákie (Thuc. 4.104), se sám považoval za Athéňana (Thuc. 1.1). Sám přiznává, že jeho rodina měla právo dolovat drahé kovy v Thrákii (Thuc. 4.105), a tudíž byl obeznámen se situací v Thrákii detailněji, než většina Athéňanů.

²¹ V jiném kontextu se zmiňuje o blíže nespecifikovaných kmenech obývajících Rodopy, kteří byli podle něj nejbojovnější ze svobodných thráckých kmenů, nespádali pod odryskou říši (Thuc. 2.98.4), avšak přišli Odrysům na pomoc v nouzi. Dodává tak vážnost odryské říši i v rámci nezávislých thráckých kmenů a poukazuje na sílu thráckého vojska.

²² Jedná se o epizodu související s athénskou výpravou na Sicílii, kdy Athéňané povolali thrácké žoldnéře, aby se zúčastnili výpravy. Ti však přijeli do Athén příliš pozdě a byli posláni zpět bez jakékoliv finanční náhrady. Athénský generál Dieitrefés a thráctí vojáci se rozhodli opatřit si slíbené peníze vyplněním boiótského Mykaléssu a povražděním jeho obyvatel a vyplněním chrámů. Tato akce byla vnímána velmi negativně, zejména kvůli krutosti počínání Thráků, ale i vzhledem k faktu, že vedení se ujal athénský generál, který Thráky využil k vlastnímu finančnímu zisku (Kallet 2002, 140-146).

²³ Xenofón, spolu s dalšími Řeky působil jako najatý žoldnéř ve službách Kýra, a když Kýros zemřel, Řekové se dali na ústup zpět do Evropy. Xenofón se sám cestou dostal do služeb thráckého prince Seutha II., pozdějšího odryského panovníka Seutha II.

lidí (Xen. *Anab.* 7.4.1; 7.4.6). Xenofón s ním uzavřel dohodu a přísahal na vzájemné přátelství, to však nemělo dlouhého trvání (Xen. *Anab.* 7.3.30). Konkrétně o Seuthovi Xenofón vždy hovoří jako o Thrákovi, nikoliv o příslušníkovi kmene Odrysů, ač si byl vědom i existence kmenové organizace mezi Thráky (Xen. *Anab.* 7.2.22). Specifika thráckých zvyklostí a společenského uspořádání zdůrazňoval zejména v případech, kdy se odlišovaly od řeckých či kdy se jejich neznalostí sám dostal do potíží (Xen. *Anab.* 7.3.19–21). Matthew Sears navrhuje (2013, 115), že se Xenofón takto ostře vymezoval vůči Seuthovi a ostatním Thrákům, aby vyvrátil případné domněnky o své náklonnosti vůči Thrákům a zejména jejich bohatství a zároveň aby ospravedlnil své činy v očích řeckého čtenáře. Seuthés totiž nabídl Xenofónovi za své služby nejen peněžní odměnu, sídlo v Bisanthé na thráckém pobřeží, ale i svou vlastní dceru za ženu, což Xenofón poměrně ochotně přijal (Xen. *Anab.* 7.2.38). Po nějakém čase se ale přišlo na to, že Seuthés dle Xenofóna neplatil vojákům slíbené odměny, a tudíž mezi nimi došlo k rozepři a ukončení spolupráce a přátelství (Xen. *Anab.* 7.7.48–54). Xenofón tak mohl, ve snaze se od Seutha distancovat, hodnotit některé Seuthovy akce negativněji, než by si bývaly zasloužily.

1.6.5.2 Thrákové a attická komedie a řečnictví 5. a 4. st. př. n. l.

Attická komedie jednak poskytuje kritický obraz politických událostí, v nichž Thrákie hrála důležitou roli, a jednak přináší informace o tom, jak Athéňané obecně vnímali Thráky. Jak správně podotýká Matthew Sears (2013, 18), historická skutečnost je v komediích často překroucená tak, aby pobavila a lépe navazovala na děj, a tudíž dochované narážky jsou spíše reflexí skutečných událostí, než jejich přímým a nestranným vyobrazením. Příkladem takového komentáře k aktuální politické situaci může být Aristofanova hra *Acharňané*, kde zmiňuje nedávno uzavřené spojenectví s Odrysy v roce 431 př. n. l. (Aristoph. *Ach.* 134–173).²⁴ Aristofanés nazývá Thráky barbary, a to v přímém protikladu k Athéňanům, nicméně současně používá obecné pojmenování Thrákové pro popis etnika jako takového, ale rozlišuje i mezi jednotlivými thráckými kmeny a vyzdvihuje jejich negativní vlastnosti. Zejména pak žoldnéři z kmene Odomantů jsou podle něj jedni z nejbojovnějších bojovníků a představují zhoubu pro Athény, požírající athénské bohatství.²⁵

Poprvé se Thrákové objevují pod označením *barbaroi* v negativním slova smyslu až v attickém řečnictví, a to z politických důvodů (Xydopoulos 2004, 18–20). Ioannis Xydopoulos

²⁴ Tato událost je známá i z jiných zdrojů (Thuc. 2.29; srov. Janouchová 2013a, 96–97; Sheedy 2013, 46 zmiňuje numismatické prameny, poukazující na spojenectví mezi Athénami a Thrákií okolo r. 430 př. n. l.), a je možné ji tak považovat za věrohodný historický rámec, na němž Aristofanés založil epizodu týkající se Thrákie a Thráků.

²⁵ Aristoph. *Ach.* 153: μαχιμώτατον Θρακῶν ἔθνος.

správně podotýká, že obraz Thráků jako barbarů v literatuře klasické doby velmi záležel na konkrétní politické situaci v Athénách a na politickém cíli, který si daný autor vytkl (Xydopoulos 2010, 214-221). Attické řečnictví 5. a 4. st. př. n. l. pak zejména poukazovalo na kulturně-společenskou převahu řeckých obcí a využívalo protithrácké, ale i prothrácké rétoriky výhradně pro politické účely.²⁶

Démostenés se vyjadřuje o Thrákii v souvislosti s tažením Filipa Makedonského do Thrákie. Varuje před nebezpečím v podobě makedonského vpádu a Thrákii používá jako odstrašující případ (8.43-45). O Thrákii hovoří o jako relativně chudé, zemědělské oblasti s obtížnými klimatickými podmínkami, a nejednotným vedením v podobě thráckých „králů“ (23.8-11), kterou se i přesto Filip rozhodl získat, a je tedy pouze otázkou času, kdy se obrátí proti bohatým Athénám. Thráky popisuje většinou jako spojence Athén (18.25-27). Mluví o nich jako o barbarech, když popisuje zradu Kotya vůči Ífikratovi (23.130-132), nicméně je nepovažuje za krutější než samotné Řeky (23.169-170). Spojence z řad Thráků považuje za morálně na vyšší úrovni, než nepřátele Athén z řad Řeků, a to zejména v jednání se zajatci. Opačné názory zastává Démostenův oponent Aischinés, který ve snaze vyvrátit Démostenovu argumentaci zpochybňuje Thráky jako spojence Athéňanů a poukazuje na jejich slabé stránky a na jejich nespolehlivost coby spojenců, proto je jeho líčení Thráků velmi negativní (2. 81-86, 89-93).

1.6.5.3 Thrákové a pozdní literární prameny

Zhruba od poloviny 4. st. př. n. l. se Thrákie a Thrákové téměř vytrácejí z literárních pramenů a objevují se znovu opět v 1. st. př. n. l. v řecky i latinsky psaných pramenech. Prameny z římské doby, tj. z 1. až 4. st. n. l., mluví o Thrákii v rámci vývoje politické situace v římské říši či pro ilustraci pozadí významných událostí odehrávajících se právě v Thrákii či bezprostředním okolí.²⁷ Thrákové jsou většinou vnímáni jako odbojný poddaní římské říše, kteří se čas od času vzbouří. Thrákie je součástí římského impéria, nicméně se nachází po většinu času na pokraji politického zájmu. Literární autoři tedy v duchu této tradice většinou necítí potřebu vytvářet individuální pojednání o Thrákii a v mnohém vychází z předcházející literární tvorby. Zejména geografické a etnografické popisy Thrákie autorů působících v římské době do velké míry vychází z dříve píšících řeckých autorů jako je Hérodotos, Thúkýdídés, Xenofón, či Eforos.

²⁶ Např. Ísokratés *Panegyrikos* 50; Démostenés *De Chersoneso* (8.43-45) či *De Corona* (18.25-27).

²⁷ Např. Tacitus 2.64-7; 3.38; 4.46-51; Suetonius *Aug.* 3-4; *Tib.* 37; Paus. 10.19.5-12; Dio. Cass. 51.23.2-27.2. Z pozdních autorů také Ammianus Marcellinus 22.8; 27.4. Pro kompletní přehled pramenů zmiňující Thrákii viz Kazarow 1949; Velkov *et al.* 1981.

Poměrně obsáhlé pojednání o zeměpise Thrákie a jejích obyvatelích sepsal na přelomu 1. st. př. n. l. a 1. st. n. l. Strabón (Strabo 7.3; 7.5-7.7). Strabón se věnuje obecnému popisu thráckých kmenů, zejména pak však Getů, jejich zvyků, a uvádí několik stručných výňatků z historie, vždy v souvislosti s historií řeckou. Další systematické, avšak stručné, pojednání o obyvatelích římské Thrákie poskytuje Pomponius Mela, autor 1. st. n. l. (2.2.16-33). Mela do velké míry vycházel z Hérodota, ale i přesto se však jedná o jeden z nejucelenějších etnografických popisů římské Thrákie (Dimova 2014, 36). Dále se k Thrákii systematicky vyjadřuje v 1. st. n. l. i Plinius Starší (4. 11. 40-50), který částečně vychází právě z díla Pomponia Mely (Romer 1998, 27). Jeho deset odstavců dlouhý popis je součástí jeho monumentálního díla *Naturalis Historia* a i přes malý rozsah patří k nejinformativnějším zdrojům o geografii a tehdejšímu uspořádání Thrákie. Dalším významným zdrojem je Diodóros Sicilský, který sepsal své historické dílo *Bibliothéké historiké* v 1. st. př. n. l., přičemž místy čerpal z dřívějších řecky píšících autorů, zejména historika Efora pro události 5. st. př. n. l.²⁸ Diodóros hovoří o Thrácích jako o spojencích - tehdy figurují jako rovnocenní partneři, kteří však mají odlišné kulturní zvyky a jsou na primitivnějším stupni vývoje společnosti (D. S. 14. 83; 15.36; 18.14), anebo jako nepřátelé a krvelační barbaři. V jeho díle se tak setkávají obě dvě tradice stereotypního popisu Thráků, jejichž užití závisí na konkrétní situaci.

Podobně jako dřívější řecké zdroje, i prameny doby římské se věnují spíše životu elit a jejich rodin, nikoliv běžných Thráků. Obyvatelstvo autoři charakterizují zcela v duchu stereotypního zobrazení jako drsné, divoké a bojovné (Pom. Mela 2.2.18; Strabo 7.3.7), a to obyvatelstvo nejen současné, ale i minulé (Arr. *Anab.* 1.3-6; srov. Haynes 2011, 7-8). Thrákové jsou i v době římské vnímáni jako dobří válečníci a vojáci, a to pravděpodobně vzhledem k faktu, že jich velký počet sloužil v římské armádě přímo v Thrákii či i mimo ni (Boyanov 2008; 2012, 251-269; Dana 2013, 219-269). Pojem barbaři se objevuje zejména ve spojení s vojenskými akcemi Thráků proti Římanům, ale nikoliv jako obecný pojem, který by charakterizoval všechny Thráky (Tac. *Ann.* 4.51).

1.6.6 Thrákie a Thrákové v literárních pramenech: shrnutí

Literární prameny se vyjadřují o Thrácích poměrně stereotypně po celou dobu antiky. Ač Thrákie nikdy nestála v popředí zájmu autorů, i přesto se objevovala poměrně často v naráž-

²⁸ I přesto je dílo Diodóra velmi cenným historickým pramenem, vzhledem k tomu, že mnohé události popisuje jako jediný dochovaný zdroj. Diodóros epizodicky zmiňuje historické události, kde Thrákové vystupují v rámci širšího kontextu, jako např. v době uzavření spojení s Odrýsy s Athénami (D. S. 12.50-51), Alkibiadovo spojení s odrýskými panovníky (D. S. 13. 105), Xenofónovo tažení skrz jihovýchodní Thrákii (D. S. 14.37), thrácké spojení s Thrasybulem (D. S. 14.94), útok Thráků na Abdéru (D. S. 15.36). Jen ve fragmentech se dochoval popis makedonského tažení do Thrákie a následné vlády diadocha Lýsimacha, včetně jeho sporů s Thráky a jeho zjetí thráckým vládcem Dromichaitem (18.3; 18.14; 21.11-12).

kách, vedlejších příbězích či jako ilustrace širšího společensko-historického rámce. Nicméně z dochovaných četných zmínek o Thrákii a Thrácích vyplývá, že ke vzájemným kontaktům docházelo poměrně běžně, a to jak na úrovni diplomatických styků, tak i na úrovni obchodních kontaktů a každodenních styků. K vzájemnému ovlivňování docházelo např. i na poli náboženství a kulturních zvyklostí, ač informace o vzájemném vlivu jsou zprostředkované skrze médium literární tvorby a často s odstupem několika století.

Historiografické prameny 5. a 4. st. př. n. l. daly základ všem pozdějším dílům. Právě z této doby pochází i dva základní stereotypy pevně svázané s charakterizací Thráků. Jako červená nit se vine literárními prameny zvěst o thrácké statečnosti, zálibě v boji a často až hrubosti, která byla jistě i v mnoha případech zasloužená. K Thrákům autoři přistupují dle aktuální politické situace a popisují je tak, aby dosáhli kýženého efektu. V dobách společenství jsou Thrákové líčeni jako rovní partneři, z trochu odlišnými zvyklostmi a vírou. V dobách, a v situacích, kdy jsou vnímáni jako nepřátelé, literární prameny mluví o barbarech, divokých a krutých stvořeních, která jsou kulturně primitivnější v porovnání s Řeky a Římany. Ani tento fakt však nebrání, aby Thrákové hráli roli rovnocenných partnerů a obávaných protivníků, a to jak v řeckém kulturním okruhu, tak i v prostředí římské říše.

Literární prameny rozlišují jednotlivé kmeny a uznávají odlišnost společenského uspořádání Thrákie. Řečtí autoři právě v Thrácích vidí svůj vlastní předobraz polomýtické minulosti, kdy společnost ovládali kmenoví vůdcové a hlavním měřítkem úspěšnosti byla společenská prestiž. Kontakty a kulturní výměnu s Thráky řecké prameny do určité míry reflektují, ale nemluví však o běžných obyvatelích, ale téměř výhradně o politických elitách. Navíc je popis thrácké společnosti značně nesystematický a selektivní, často přizpůsobený řeckému publiku. Proto je vhodné k literárním pramenům přistupovat obezřetně, pečlivě zvažovat kontext jejich vzniku a nepovažovat je automaticky za přesný obraz tehdejší společnosti. Pro doplnění a rozšíření je vhodné se obrátit na archeologické a epigrafické prameny, které mají tu výhodu, že pochází přímo od obyvatel Thrákie, a nikoliv od vnějších pozorovatelů. Jejich výpovědní hodnota není zprostředkovaná sítím řecké a římské literární tradice a dává nám tak nahlédnout do nitra komunity samotné.

1.7 Historický nástin vývoje regionu

Území Thrákie bylo v 1. tis. př. n. l. osídleno thráckými kmeny, jejichž jména známe často jen z řeckých literárních zdrojů. Thrákové bohužel nezanechali písemné prameny a z thráčtiny se do dnešní doby zachovaly jen místní názvy, osobní jména a několik nápisů nejasného charakteru (Dana 2015, 244-245). Proto se při výkladu thráckých dějin z této doby musíme

spoléhat převážně na interpretaci archeologických pramenů a na občasné zmínky v literárních pramenech.

1.7.1 Thrákie v 1. tis. př. n. l.

Materiální kultura první poloviny 1. tis. př. n. l. vykazuje velké množství lokálních variant, které poukazují na nejednotnost thráckého etnika, což odpovídá spíše regionálnímu rozdělení dle jednotlivých kmenových uskupení (Kostoglou 2010, 180-185; Graninger 2015, 25). Členění území dle kmenovému principu odpovídá i absence sídlišť městského typu, a naopak velké množství decentralizovaných menších sídel se zaměřením na zemědělskou produkci, doplněné opevněnými sídly kmenových vůdců a opevněných strážních sídel v horských oblastech (Theodossiev 2011, 15-17; Popov 2015, 111-114). Pro thráckou materiální kulturu jsou typické náhrobní mohyly, z hlíny navršené stavby překrývající hrobky, které zpravidla obsahovaly bohatou pohřební výbavu a proto se usuzuje, že patřily thráckým aristokratům (Theodossiev 2011, 20-21). Dalšími typickými stavbami jsou dolmeny a svatyně tesané do skal, které se nacházejí zejména v hornatých a hůře přístupných částech jihovýchodní Thrákie. Jejich funkce souvisela pravděpodobně s rituálními aktivitami thráckého obyvatelstva (Nekhrizov 2015, 126-141).

Oblasti obývané Thráky se staly předmětem zájmu řeckých obcí zejména od 7. st. př. n. l., nicméně jak dokazují archeologické nálezy poslední doby, docházelo ke kontaktu s okolními oblastmi již v době před vznikem prvních řeckých kolonií na území Thrákie (Zahrnt 2015, 36). Tyto kontakty byly pravděpodobně obchodní povahy, ale bohužel archeologické doklady nejsou zcela jednoznačné, vzhledem k jejich mnoha možným interpretacím.

1.7.2 Řecká kolonizace thráckého pobřeží

První doložená řecká osídlení trvalého charakteru se na thráckém pobřeží objevila v průběhu 7. st. n. l. a během dvou následujících století se řecké kolonie rozšířily téměř na celé pobřeží Egejského, Marmarského a Černého moře (Isaac 1986; Archibald 1998, 32-47). Kolonizační aktivity vycházely vždy z iniciativy jednotlivých obcí či ze spojeného úsilí několika obcí, ale v žádném případě se nejednalo o koordinovanou aktivitu, kterou by řídila jedna politická autorita na celém území pobřežní Thrákie.

Jako hlavní důvody řecké kolonizace literární prameny uvádějí bohatství Thrákie, zejména nerostné zdroje a úrodnou půdu, (Archilochos, Diehl frg. 2 a 51; Hdt. 1.64.1; 5.23.2; srov. Isaac

186, 282-285; Tiverios 2008, 80).²⁹ Řecká města byla zakládána v blízkosti mořského pobřeží, často nedaleko vodních toků a v blízkosti zdrojů nerostných surovin. Koncem 6. a v průběhu 5. st. př. n. l. řecká města začala razit zlaté a zejména stříbrné mince, na něž získávala materiál těžbou v místních dolech. Poměrně záhy začali mince razit i jednotliví thráčtí panovníci (Archibald 2015, 912). Mince byly raženy dle řeckých mincovních standardů, což usnadnilo kontakty ekonomického charakteru mezi řeckými městy a thráckými aristokraty (Tiverios 2008, 128). Aby dále podpořily obchodní aktivity, řecké kolonie zakládaly svá vlastní osídlení, *emporía*, jejichž primární funkcí bylo zajišťovat obchod s Thráky, případně obstarávat zemědělské produkty či se starat o těžbu nerostných surovin (Tiverios 2008, 86-91). Většinou se tato *emporía* nacházela v okolí nerostných zdrojů a řek. Nicméně osídlování neprobíhalo pouze na pobřeží, ale máme i archeologické důkazy o vznikajících obchodních stanicích ve vnitrozemí, které umožňovaly přímý kontakt a usnadňovaly obchod s pobřežními oblastmi, např. na řece Hebru ležící *emporion* Pistiros (Bouzek *et al.* 1996; 2002; 2007; 2010; 2013; 2016; Bouzek a Domaradzka 2011). Vnitrozemská Thrákie tak díky těmto stanicím snáze získávala předměty řecké provenience, jako např. keramiku, transportní amfory, víno, olej, a to vše pravděpodobně výměnou za nerostné suroviny, jichž byl v Thrákii dostatek.

Povaha kontaktů nově příchozího a původního obyvatelstva se velmi lišila dle konkrétní situace. V souvislosti se zakládáním nových sídlišť a rozvíjením obchodních kontaktů pravděpodobně docházelo i ke sporům o území a životní prostor. Řečtí osadníci se často usazovali v místech již existujících thráckých osídlení, což jistě vyvolávalo nevoli thráckého obyvatelstva. Z řecky psané literatury víme konfliktech mezi Thráky a řeckými kolonizátory z Paru, jak je zmiňuje např. řecký básník Archilochos (Diehls frg. 2, 6 a 51), či o neúspěchu první kolonie v Abděře způsobeném jak nepřátelsky nalazenými Thráky, tak i nepříznivými zeměpisnými podmínkami a šířením nemocí (Hdt. 1.168; srov. Graham 1992, 46-48; Loukopoulou 1989, 185-190). Na jiných místech dochované archeologické nálezy nicméně dokumentují spíše poklidné soužití, či dokonce ekonomickou kooperaci mezi Thráky a Řeky žijícími na pobřeží (Archibald 1998, 47, 73; Ilieva 2011, 25-43). V některých případech mohlo dokonce docházet k soužití, která se nevyhnutelně projevilo i na archeologickém materiálu. Epigrafická produkce, která by dokumentovala povahu raných kontaktů mezi Thráky a Řeky, buď vůbec nevznikla, nebo se do dnešní doby nedochovala. Veškeré nápisy pochází až z doby stabilních a fungujících řeckých komunit na thráckém území, tedy z doby několik desítek let od založení kolonií (Loukopoulou 1989, 185-217).³⁰

²⁹ Úrodnost thrácké půdy a existence bohatých nerostných zdrojů na území Trákie byly známy v řeckém světě již před obdobím kolonizace, jak dokazují zmínky u Homéra (Hom. Il. 13.1-16; 10.484).

³⁰ Podrobněji v kapitole 6.

1.7.2.1 Geografický rozsah řecké kolonizace

Řecká kolonizace představovala aktivitu jednotlivých obcí, čemuž odpovídá i rozdělení sfér vlivu a silné regionální vazby nově vniklých osídlení. V egejské oblasti docházelo zejména k osídlení z přilehlého Thasu a Samothráké³¹ a dále z íónských a aiolských maloasijských obcí. Oproti tomu v oblasti Propontidy a Černého moře zásadní roli zaujímaly kolonie dórské Megary a íónského Mílétu a Samu.³²

Nejvýznamnějším příkladem maloasijské íónské kolonizace je založení Abdéry na egejském pobřeží poblíž řeky Nestos. Abdéra byla založena zhruba v polovině 7. st. př. n. l. z maloasijských Klazomen. Její obyvatelé se potýkali s odporem místních thráckých kmenů a nemocemi, a kvůli tomu byla Abdéra pravděpodobně opuštěna. O několik desítek let později, zhruba v polovině 6. st. př. n. l. osadníci z Teu místo znovu osídlili a z Abdéry se později stalo jedno z nejvýznamnějších ekonomických a kulturních center egejské Thrákie a jeden z prvních producentů nápisů v oblasti (Hdt. 1.168; srov. Isaac 1986, 73-89; Graham 1992, 46-53; Loukopoulou 2004, 872-875; Tiverios 2008, 91-99).³³ Zhruba od r. 540 př. n. l. Abdéra razila vlastní mince z lokálních zdrojů stříbra, k nimž měla pravděpodobně neomezený přístup. Nálezy abdérských mincí v depotech mincí po celém Středomoří a na území Thrákie dosvědčují, že mince byly určeny jak pro dálkový, tak i pro místní obchod (May 1996, 1-2, 16-17, 59-66; Sheedy 2013, 40-41; Paunov 2015, 267). Vzhledem ke svému důležitému postavení v průběhu 5. st. př. n. l. hrála Abdéra poměrně zásadní roli při zprostředkování diplomatických kontaktů mezi Athénami a odryským panovníkem, které vyústily v uzavření spojenectví v roce 431 př. n. l. (Thuc. 2.29; 2.95-101; srov. Janouchová 2013a, 96-97; Sheedy 2013, 46). Abdéra hrála důležitou roli nejen při zprostředkování diplomatických kontaktů mezi Řeky a Thráky, ale na jejím území a v blízkém okolí docházelo i ke kontaktům běžné populace a prolínání náboženských představ.³⁴

³¹ Mezi nejaktivnější kolonizátory v egejské oblasti patřili osadníci z ostrova Paros a Thasos, kteří se zaměřili především na protilehlé thrácké pobřeží v okolí řeky Strýmón, kde se nacházely zdroje nerostných surovin (Zahrnt 2015, 36). Mezi nejvýznamnější thaské kolonie patří Neápolis, Oisímé a Strýmé-Molyvoti, které zajišťovaly jak obchodní výměnu, ale umožňovaly přístup k úrodné thrácké půdě (Tiverios 2008, 80-85).

³² Oblast Marmarského moře, též známá jako Propontis, se stala středem zájmu dórské Megary a íónského Samu. Megara založila již v 7. st. př. n. l. města Sélymbrii a Byzantion, která sehrála velmi důležitou roli v kulturním a politickém vývoji dalších století. Samos založil města Perinthos a Bisanthé, která hrála taktéž významnou roli v rámci regionu (Loukopoulou a Lajtar 2004, 912). Oblast západního pobřeží Černého moře se stala středem zájmu zejména íónského Mílétu, který založil např. Apollónii Pontskou či Odéssos, a dále dórské Megary, která založila město Mesámbríá (Avram, Hind a Tsetschladze 2004, 926).

³³ Dle odhadů mohla populace Abdéry dosahovat až 100 000. Jednalo se tak o jedno z největších měst z oblasti egejské Thrákie (Loukopoulou 2004, 873). Dimitri Samsaris (1980, 166-167) řadí Abdéru na stejnou úroveň jako města Amfipolis, Maróneiu, Byzantion, Perinthos a Thasos, tedy s populací o velikosti řádově několika desítek tisíc obyvatel.

³⁴ Příkladem setkávání dvou tradic je kult řeckého Apollóna, který nese místní thrácké přízvisko *Derénos*. Tento kult je doložen nejen z Abdéry, ale v římské době se dokonce objevil v thráckém vnitrozemí (Graham 1992, 67-68; Janouchová 2016, 93-95). Abdéra tedy hrála poměrně zásadní roli zprostředkovávání kontaktů mezi Řeky a Thráky jak na politické, ekonomické, tak kulturní úrovni.

Neméně významným regionálním centrem iónského původu byla Maróneia, kterou založil v polovině 7. st. př. n. l. Chios, pravděpodobně na místě dřívějšího thráckého osídlení. Maróneia a okolní oblast hory Ismaros se stala známou pro své víno a díky strategicky situovanému přístavu si zajistila výhodné ekonomické postavení a četné obchodní kontakty jak se Středoziemím, tak s vnitrozemskými Thráky (Archilochos, Diehl frg. 2; srov. Isaac 1986, 111-115; Tiverios 2008, 99-104).

Území na egejském pobřeží mezi řekami Nestos a Hebros spadalo do sféry vlivu Samothráké, která byla sama pravděpodobně kolonií iónského Samu a neznámého aiolského města. V 6. st. př. n. l. byla na protilehlé thrácké pevnině ze Samothráké založena města Drýs a Zóné-Mesámbría.³⁵ Mezi Thráky a Řeky v této oblasti docházelo k četným kontaktům, které dle dostupných archeologických pramenů nebyly násilného charakteru a měly za následek jak mísení obyvatelstva a náboženských zvyklostí, ale i například technologií zpracování kovu a výroby keramických nádob (Ilieva 2007, 221; 2011, 36-38; Tiverios 2008, 107-118; Kostoglou 2010, 180-185).

Východně od této oblasti ležel aiolský Ainos, který byl pravděpodobně založen na místě dřívějšího thráckého osídlení. Ainos se nacházel v ústí řeky Hebros, která spojovala egejské pobřeží s thráckým vnitrozemím, a stal se tak ekonomickým a kulturním centrem pro celý region s napojením na thráckou dynastii Odrýsů (Isaac 1986, 140-156; Tiverios 2008, 118-120). Dále na východ se nacházela oblast Propontidy s důležitými městy Byzantion a Perinthos. Dórská kolonie Byzantion těžila zejména ze své výhodné pozice, která jí umožňovala kontrolovat bosporskou úžinu, ale i přesto se nevyhnula občasným útokům okolních thráckých kmenů (Isaac 1986, 230-231). V téže oblasti založil iónský Samos na začátku 6. st. př. n. l. na místě existujících thráckých osad kolonie Perinthos a Bisanthé. Z nich zejména Perinthos hrál velmi důležitou roli v pozdějších stoletích, kdy se stal prvním sídlem místodržícího římské provincie *Thracia* (Isaac 1986, 198-201).³⁶

Oblast Thráckého Chersonésu byla pro svou strategickou pozici a úrodnou půdu osídlena nejpozději na konci 7. st. př. n. l. aiolskými osadníky. Jména nejvýznamnějších měst z této oblasti jsou Séstos, Alópekonnésos či Madytos (Loukopoulou 2004, 900). V 6. st. př. n. l. se o oblast Thráckého Chersonésu velmi zajímaly Athény, které sem na určitou dobu dosadily vojenské posádky a snažily se jak silou, tak spoluprací s místními thráckými kmeny

³⁵ Lokalita Mesámbría, či Mesémbriá se vyskytuje jak na pobřeží Egejského, tak Černého moře. Mesámbría v egejské oblasti je známá z literárních zdrojů (Hdt. 7.108.2, Steph. Byz. 446.19-21) a bývá ztotožňována s další lokalitou Zóné, Orthagoria, či Drýs (Loukopoulou 2004, 880). Lokalita Mesámbría z oblasti Černého moře je taktéž známá z literárních zdrojů (Hdt. 4.93, 6.33.2) a dnes se nachází pod moderním městem Nesebar v Bulharsku.

³⁶ Isaac 1986, 205: ve 3. či 4. st. n. l. byl Perinthos přejmenován na Hérakleiu. V epigrafických pramenech se vyskytují obě dvě jména, a proto se držím pojmenování Perinthos (Hérakleia), a od konce 3. st. n. l. Hérakleia (Perinthos).

ovládnout toto strategické území (Loukopoulou 1989, 67-94; Tiverios 2008, 121-124).

Na pobřeží Černého moře založil řecký Miletos již v 6. st. př. n. l. celou řadu kolonií, z nichž se poměrně záhy stala regionální ekonomická a kulturní centra, jako v případě Apollonie Pontské a později Oděssu. Nejvýznamnější dórskou kolonií v této oblasti se stala Mesámbría založená Megarou, která zaujímala výsadní postavení ve 3. st. př. n. l.³⁷ Černomořské kolonie byly pravděpodobně v úzkém kontaktu s Thráky, jak dokládají nejen thrácká jména vyskytující se na pohřebních stélách, ale i epigraficky potvrzené diplomatické kontakty mezi řeckými městy a odryskými aristokraty či přítomnost thrácké keramiky a kovových předmětů thrácké provenience na území řeckých měst.³⁸

Povaha kontaktů mezi Řeky a Thráky záležela vždy na konkrétní situaci a rozhodně nelze z dochovaných materiálních dokladů vyvozovat, že Thrákové k příchozím Řekům zaujíмали automaticky nepřátelský postoj, jak by mohly naznačovat literární zmínky u básníka Archilocha.³⁹ Prvotní kontakty mohly být nepřátelské, zejména proto, že Řekové se většinou snažili založit kolonii v místě existujícího thráckého osídlení. Pravděpodobně také docházelo ke konfliktům o vlastnictví zemědělské půdy a zdrojů nerostných surovin, což je však velmi špatně doložitelné v materiálních pramenech. Pokud jde o období následující po primární kolonizaci, archeologické studie keramické a metalurgické produkce napovídají, že se vzájemné kontakty Řeků a Thráků nesly v duchu ekonomické spolupráce a relativně poklidného soužití, alespoň v nejbližším okolí řeckých měst na pobřeží (Ilieva 2007, 221; 2011, 36-38; Kostoglou 2010, 180-185).

1.7.3 Peršané a vznik dynastie Odrysů

V 6. a 5. st. př. n. l. se část Thrákie na několik desítek let stala na součásti perské říše (Archibald 1998, 79-90; Boteva 2011, 738-749).⁴⁰ Bohužel nemáme přesné informace o tom, zda Peršané ovládli celou Thrákii a jakým způsobem řídili ovládnuté území (Zahrnt 2015, 38).⁴¹ Hérodotos dokládá rozdělení ovládnutého území do několika oblastí, které byly spravovány ustanovenými místodržícími (Hdt. 7.106).

Perská přítomnost se projevila na proměňující se materiální kultuře a zvyklostech: Zofia Archibald však naznačuje, že právě vliv Peršanů mohl být hlavní příčinou objevení tzv.

³⁷ O thráckém původu Mesámbrie svědčí přípona *-bria*, označující osídlení v thráčtině (Venedikov 1977, 76).

³⁸ Náboženství a kultury v černomořských koloniích do velké míry vycházely z thráckých vzorů, nicméně první doklady o tomto náboženském synkretismu máme až z hellénismu a římské doby (Isaac 1986, 241-257).

³⁹ Zejména Diehls frg. 2, 6 a 51.

⁴⁰ První zmínky o perské přítomnosti v Thrákii pocházejí z doby Dáreiova tažení proti Skýthům v roce 513 př. n. l. (Hdt. 4.83ff; 5.1-5.2). Po řecko-perských válkách byli Peršané postupně z Thrákie vytlačováni a poslední doklady o jejich přítomnosti pocházejí z území Thráckého Chersonésu z poloviny šedesátých let 5. st. př. n. l. (Plut. *Kim.* 14.1).

⁴¹ Tj. zda se jednalo o satapii v pravém slova smyslu.

mincí thráckých králů na počátku 5. st. př. n. l. a zavedení nových technologických postupů při zpracování kovů (1998, 89-90). S obdobím perské nadvlády se taktéž spojuje zavádění nových technologií zpracování kovu a následné rozšíření luxusních nádob z drahých kovů. Ty se mnohdy staly součástí pohřební výbavy thrácké aristokracie v 5. a 4. st. př. n. l. a některé z nádob nesly nápisy odkazující na majitele (Archibald 1998, 85; Theodossiev 2011, 6; Loukopoulou 2008, 148).⁴² Peršané měli dále vliv na zvyky spojené s vytvářením nápisů a předmětů nesoucích nápisy.⁴³ Jak se dozvídáme z Hérodota vyprávění, Peršané na území Thrákie vztyčili několik mramorových stél, a ač se dochovaly starší nápisy přímo z řeckých měst na pobřeží Thrákie, Hérodotův popis tak představuje první reflexi epigrafické aktivity na území Thrákie, která paradoxně poukazuje na iniciativu. Překvapivé je, že iniciátory vztyčení stél byli v tomto případě Peršané, a nikoliv Řekové, avšak i přesto dle slov Hérodota nechal perský panovník Dáreios vztyčit jednu ze stél psanou v řečtině, aby textu rozumělo i místní obyvatelstvo.

Po vyhnání Peršanů z oblasti se většina řeckých měst na pobřeží egejského moře připojila k athénskému námořnímu spolku, kam začala přispívat nemalou měrou. Podíl měst z thrácké oblasti činil zhruba jednu čtvrtinu všech příjmů spolku (Meritt, Wade-Gery a McGregor 1950, 52-57). Vzhledem ke strategické pozici a bohatství zdrojů nerostných surovin se Athény o oblast severní Egeidy začaly zajímat v prvních letech po vyhnání Peršanů z oblasti. Ekonomické a politické zájmy Athén v oblasti Thrákie vyústily nejen umístěním vojenských posádek na Thráckém Chersonésu, ale i opakovanou snahou založit vlastní kolonii na území egejské Thrákie. Zakládání nových kolonií v případě Brey či Amfipole narazilo na odpor místních obyvatel a bylo ztíženo probíhajícími konflikty znepřátelených řeckých obcí (IG I³ 1, 46; Thuc. 1.98, 1.100, 4.102; srov. Meiggs 1972, 158-159, 195).

Téměř současně s ústupem perské nadvlády se zhruba před polovinou 5. st. př. n. l. na jihovýchodě Thrákie v okolí řek Hebros a Tonzos objevila první autonomní politická organizace, známá z řeckých historických pramenů jako odryský stát, či království.⁴⁴ Odrysové si v průběhu 5. st. př. n. l. vybudovali takovou pozici, že se stali nejen spojenci Athén, ale

⁴² K jednotlivým nádobám v kapitole 6 v sekcích věnovaných nápisům datovaných do 5. a 4. st. př. n. l.

⁴³ Jednalo se o dvě stély s asyrským a řeckým písmem, zaznamenávající členy Dáreiovy výpravy, umístěné na evropské straně Bosporu a u pramenů řeky Teáru ve vnitrozemské Thrákii (Hdt. 4.87, 4.91). Hérodotos rovněž popisuje, že Byzantští si dvě zmíněné stély z Bosporu odvezli a sekundárně je použili v chrámě Artemidy *Orthósie*.

⁴⁴ Zofia Archibald (1998, 93) tvrdí, že se jednalo o stát se všemi jeho atributy: existovala zde společenská stratifikace, aristokracie ve svých rukách soustředila veškerou politickou moc a kontrolu nad přerozdělováním prostředků, docházelo zde k specializaci činností, a docházelo ke stavbám výstavních rezidencí a monumentálních pohřebních mohyl a v omezené míře se zde vyskytovaly i písemné památky. Dle dostupných výsledků archeologických pozemních sběrů z nedávné doby je však spíše pravděpodobné, že se jednalo o mezistupeň mezi kmenovým uspořádáním a raným státem, kde velkou roli hrála rodově uspořádaná aristokracie a specializace práce byla spíše záležitostí přítomnosti cizích umělců a specialistů, než reflexe skutečné stratifikace odryské společnosti a existence institucionálního uspořádání dlouhodobého charakteru (Sobotkova 2013, 133-142; Sobotkova a Ross 2015, 5-8).

dokonce si mohli dovolit od řeckých měst na thráckém pobřeží vybírat pravidelné peněžní i nepeněžní dávky ve výši až 800 talentů (Thuc. 2.29, 2.97; srov. Archibald 1998, 145). Tyto platby mohly sloužit výměnou za ochranu řeckých měst na pobřeží i ve vnitrozemí, či jako jistá forma cla, poplatek za možnost obchodovat s thráckým vnitrozemím (Zahrnt 2015, 42).

Mezi nejznámější panovníky patří Sitalkés, za jehož vlády došlo jak k ekonomické, tak územní expanzi odryské říše. V roce 431 př. n. l. dokonce uzavřel spojeneckou smlouvu s Athénami, kterou stvrdil významnou pozici odryského území (Thuc. 2.29; srov. Archibald 1998, 118-120; Zahrnt 2015, 41-42). Jak víme z literárních pramenů, okolo r. 400 př. n. l. si odryský panovník Seuthés II. najal do svých služeb historika Xenofóna a další řecké žoldnéře, aby mu pomohli získat zpět území a výsadní pozici v rámci odryské aristokracie (Xen. *Anab.* 7.1.5-7.1.14; srov. Zahrnt 2015, 43). Odrysové si udrželi výsadní pozici i po konci peloponéské války a v první polovině 4. st. př. n. l., kdy i nadále vystupovali jako mocní spojenci Athén a okolních kmenů. V roce 383 př. n. l. se k moci dostal panovník Kotys I., který odryskou říši upevnil obratnou diplomatickou politikou. Pravděpodobně kvůli narůstající politické moci Odrysů byl v roce 359 př. n. l. zavražděn a území kmene Odrysů se rozpadlo na několik menších částí a fakticky tak ztratilo svou výsadní pozici a stabilitu (Dem. 23.8; srov. Archibald 1998, 218-222; Zahrnt 2015, 44-45). Cesta do Thrákie se tak uvolnila Athénám, ale i nejbližšímu rivalovi a sousedovi, Makedonii.

1.7.4 Makedonská kolonizace a období hellénismu

Již před polovinou 4. st. př. n. l. Filip II. Makedonský podnikl několik výprav na pobřeží egejské Thrákie, kde ovládl řecká města, zmocnil se zdrojů nerostných surovin a umístil zde vojenské posádky a o několik let později se vypravil do vnitrozemí Thrákie, aby si podrobil nebezpečné a výbojně thrácké kmeny a zabezpečil oblast bezprostředně sousedící s Makedonií (Worthington 2015, 76). Filip tak využil ve svůj prospěch nejednotnosti thráckých kmenů, k níž došlo po smrti Kotya I. a nakonec se v roce 340 př. n. l. zmocnil větší části území vnitrozemské a pobřežní Thrákie.⁴⁵ Thrákie se tak stala nedílnou součástí pozdější makedonské říše a odryští králové byli dočasně poraženi. Bohužel nemáme přesné informace o rozsahu makedonské moci v Thrákii, ale předpokládá se, že zhruba od roku 340 př. n. l. většina území plně spadala pod makedonskou administrativu, systém výběru daní a docházelo i k verbování thrácké populace do makedonské armády. Na území dohlížel ustanovený makedonský vojevůdce (*stratégos*; D. S. 17.62.5; Arr. *Anab.* 1.25.2; srov. Archibald 1998, 231-239; Delev 2015, 49-53; Worthington 2015, 76).

⁴⁵ Makedonci podnikli výpravy nejen proti Odrysům, ale i proti Bessům či Maidům v údolí Strýmónu a nějakou dobu neúspěšně obléhali Perinthos a Byzantion a válčili s kmenem Triballů.

Během pobytu v thráckém vnitrozemí Filip II. založil několik vojensky zaměřených osídlení na místě existujících thráckých sídlišť (Dem. 8.44; 10.15). Tato místa se postupem času rozrostla na sídla městského charakteru, jak je patrné na příkladě Kabylé nebo původní thráckého sídla *Pulpudeva*, která je na Filippovu počest v této době přejmenována na Filippopolis, tedy Filippovo město. Podobným způsobem vznikla i Hérakleia Sintská na řece Strýmón, kdy se původně obchodní osada s vojenskou posádkou rozrostla až do podoby hellénistického města (Nankov 2015a, 26-27). V těchto prvních sídlech městského charakteru v thráckém vnitrozemí spolu pravděpodobně žili jak nově příchozí Makedonci, tak původní Thrákové. Jedinečný charakter těchto míst umožnil setkávání několika kultur na každodenní bázi, což mělo za následek i rozšíření epigrafické produkce do thráckého vnitrozemí.

Z literárních zdrojů víme o několika pokusech o osamostatnění se z řad makedonských vojevůdců, které však byly vesměs potlačeny (tzv. Memnónova revolta v roce 331/0 př. n. l., D. S. 17.62-63). Nicméně ani thráčtí aristokraté se nehodlali smířit s makedonskou nadvládou a docházelo ke konfliktům mezi Makedonci a Odrysy.⁴⁶ Příkladem thráckého odboje je konflikt mezi makedonským místodržícím makedonského původu Lýsimachem a thráckým kmenovým vůdcem Seuthem III., který pravděpodobně vyústil v určitou nezávislost Seuthova postavení (D. S. 18.14.2-4; srov. Tacheva 2000, 12-15; Delev 2015a, 53-55).

Odryský panovník Seuthés III., který žil na přelomu 4. a 3. st. př. n. l., je známý především díky objevu výstavné rezidence na řece Tonzos, která nesla jeho jméno, Seuthopolis, a díky objevu monumentálních mohylových hrobek v Kazanlackém údolí, patřících Seuthovi a jeho rodině (Dimitrov, Čičikova a Alexieva 1978; Dimitrova 2015; Delev 2015a, 53-54; Tzochchev 2016, 779-783). Dle nalezeného archeologického a epigrafického materiálu se zdá, že Seuthopolis byla osídlena jak thráckým, tak řeckým či makedonským obyvatelstvem, které se po dobu existence rezidence podílelo na vzniku unikátní kombinace kultur a zvyklostí. Seuthopolis, ač se nachází uprostřed thráckého vnitrozemí, nesla všechny charakteristiky typické pro hellénistická sídla tehdejší doby, počínaje užitou architekturou s domy typu *pastas* a *prostas*, nalezenou keramikou řeckého a místního původu, precizně zhotovenou toreutikou, sochařskou a dekorativní výzdobou a zejména unikátními epigrafickými nálezy (Tacheva 2000, 25-35). Krátký časový horizont existence Seuthopole nicméně potvrdil, že tamní unikátní společnost plně závisela na osobě panovníka Seutha III. a po jeho smrti na počátku 3. st. př. n. l. došlo k poměrně rychlému úpadku aktivit, vymizení jak materiální, tak epigrafické produkce a zániku tohoto jedinečného příkladu hellénistické kultury v samém

⁴⁶ Lýsimachos nicméně i přes Seuthovo nezávislé postavení ovládal velkou část Thrákie a na Thráckém Chersonésu založil město Lýsimacheia (Jones 1971, 5). Bohužel se dochovalo jen velmi málo informací o povaze tehdejšího politického uspořádání a rozložení moci, nicméně dle existence staveb jako je Seuthopolis je možné soudit, že Seuthés si byl schopen minimálně na několik desetiletí zajistit minimálně semi-autonomní pozici.

středu thráckého území (Nankov 2012, 120; Janouchová 2017, v tisku).

Po smrti Alexandra Velikého a zejména ve 3. st. př. n. l. byla Thrákie svědkem válečných konfliktů diadochů, kteří se snažili ovládnout tuto významnou spojnici mezi Evropou a Asií. Asi nejvýznamnějším byl konflikt mezi Lýsimachem, původně místodržícím v Thrákii, který se později stal vládcem evropské části makedonské říše a králem Thrákie, a Seleukem I. Lýsimachos v roce 281 př. n. l. nakonec Seleukovi podlehl a Thrákie se stala součástí seleukovské říše (Samsaris 1980, 33-34). V následujících letech pokračovaly konflikty následovníckých rodů, které z větší či menší části zahrnovaly i území Thrákie. Z této doby pocházejí mince seleukovských panovníků ražené na území Thrákie, např. stříbrné mince z Kabylé, ale i drobné seleukovské mince nesoucí kontramarky Kabylé, určené pro lokální trh (Draganov 1991, 198-208; Draganov 1993, 87-99). Řecká města na pobřeží se v polovině 3. st. př. n. l. dostala do vlivu Ptolemaiovců, což vysvětluje výskyt původně egyptských božstev a motivů ve figurálním umění a na nápisech (Delev 2015b, 61).⁴⁷

V průběhu 3. st. př. n. l. do Thrákie v několika vlnách vpadly keltské kmeny, což s sebou neslo významné změny ve fungování mnoha významných osídlení či dokonce jejich zánik, jako v případě Seuthopole, či *emporía* Pistiros. Keltové se na území Thrákie na určitou dobu usadili, a dokonce si postavili nové hlavní město Tylis, které existovalo až do roku 213 př. n. l. (Theodossiev 2011, 15). Přítomnost Keltů měla vliv na thrácké umění, zejména na toreutiku, kde je možné sledovat výskyt nových motivů, ale i technologií. Keltové dokonce razili vlastní mince a využívali k tomu již existující infrastrukturu, čehož jsou důkazem např. mince keltského panovníka z Kabylé, Mesámbrie či Odéssu (Draganov 1993, 107).

Nedostatek pramenů neumožňuje podrobně rekonstruovat následující vývoj, a ve výkladu zůstává mnoho bílých míst. Thrákie zůstala ve sféře vlivu Makedonie až do poloviny 2. st. př. n. l. I nadále docházelo k politickým konfliktům na území Thrákie a ve větší míře zde operovaly makedonské armády, nicméně makedonská administrativa fungovala bez větších změn. Během 2. st. př. n. l. se začal také pomalu stupňovat politický vliv Říma na dění v Thrákii, který se zintenzivnil po roce 148-146 př. n. l., kdy došlo k ovládnutí Makedonie Římem (Eckstein 2010, 248). Thráctí Odrysové využili situace a stali se spojenci a podporovatelé Říma (T. Liv. 45.42.6-12; srov. Delev 2015b, 63-68). Řecká města na pobřeží zčásti spadala pod římskou provincii *Macedonia*, stejně tak jako vnitrozemská Hérakleia Sintská, a z části si udržela autonomní pozici, jako např. Abdéra, Maróneia a Ainos (T. Liv. 45.29.5-7).⁴⁸ Byzantion v roce 148 př. n. l. uzavřel spojeneckou smlouvu, což vedlo k nárůstu politické moci Říma v regionu a zároveň i rozvoji Byzantia (Tac. *Ann.* 12.62-63; srov. Jones 1971, 7).

⁴⁷ Jones 1971, 6: Pod vliv Ptolemaiovců se dostal Ainos, Maróneia a část Chersonésu s Lýsimacheiou.

⁴⁸ Jones 1971, 7: města Ainos a Maróneia spolu s pobřežními oblastmi se opět stala součástí Makedonie. V roce 168 př. n. l. se obě města stala autonomními politickými autoritami.

Římská přítomnost v regionu byla patrná zejména podél cesty *Via Egnatia*, která spojovala oblast západního a východního balkánského poloostrova. Oblast Thráckého Chersonésu v té době spadala pod pergamské království a byla spravována vojenskými veliteli (*stratégy*), jak dokazují dochované nápisy (Delev 2015b, 68). Se zánikem pergamského království se v r. 133 př. n. l. Thrácký Chersonésos stal součástí římské provincie *Asia*. V první polovině 1. st. př. n. l. se část Thráků a řeckých měst přidala na stranu pontského krále Mithridata VI., což mělo za následek římské vojenské akce na území Thrákie ve snaze zajistit stabilitu v oblasti a eliminovat případný odpor místních kmenů (Lozanov 2015, 76-77). V této době se tak vytvořil prostor pro iniciativní jedince z řad thrácké aristokracie, kteří za svou podporu Říma získali výsadní postavení.

1.7.5 Období vazalských králů

V 1. st. př. n. l. se prosadilo několik thráckých aristokratických dynastií, které získaly své postavení zejména spoluprací s Římem a došlo k vytvoření tzv. vazalských království, podobně jako např. v oblasti Británie či Judeje. Thrákové poskytovali Římu zejména vojenskou a materiální pomoc a výměnou se jim dostalo relativní autonomie a osobních výhod.⁴⁹ Mezi nejvýznamnější kmeny této doby patří Odrysové, Sapaiové a Astové (Lozanov 2015, 78).

Odryští králové byli u moci přibližně do poloviny 1. st. př. n. l. a z historických pramenů víme, že po roce 42 př. n. l. thrácký Rhéskúporis I. založil sapajskou dynastii se sídlem v Bizyi v jihovýchodní Thrákii a vládl v letech 48 - 41 př. n. l. (Strabo 7, frg. 47; 12.3.29; srov. Jones 1971, 9-10; Manov 2002, 627-631). Bezprostředně po něm není následnická linie zcela jasná, nicméně se sapajští králové udrželi u moci až do r. 46 n. l.⁵⁰ Posledním thráckým králem se stal Rhoimétalkás III., který vládl v letech 38 až 46 n. l. Ač byla dynastie Sapaioů teoreticky nezávislá, v praxi se jednalo o panovníky dosazené k moci Římem, který sledoval své vlastní mocenské zájmy. Z epigrafických a literárních zdrojů víme, že území Thrákie bylo rozděleno na samosprávné jednotky, tzv. *stratégie*, které spravovali *stratégové*, původem thráčtí aristokraté, či loajální Řekové. Rozdělení do *stratégií* mělo primárně usnadňovat administrativu a sloužilo i pro zvýšení vojenské kontroly území či verbování jednotek (Lozanov 2015, 78-79). Za vlády sapajské dynastie mnoho thráckých mužů vstoupilo do římské armády jako

⁴⁹ David Braund (1984, 23-29) uvádí, že vazalští králové často obdrželi jak římské občanství a jiné posty, za které byli ochotni zaplatit nemalé finanční částky. Spolu s počtami často dostávali i luxusní dary, jako oděvy a znaky moci, které zvyšovaly jejich společenskou prestiž a upevňovaly postavení krále.

⁵⁰ Lozanov 2015, (78-80); Manov 2002 (627-631): přesné roky vlády jednotlivých králů jsou i nadále předmětem akademické debaty. Z literárních pramenů známe jména a přibližnou dobu vlády následujících panovníků: Rhéskúporis I (48-42 př. n. l.), Kotys (42-18? př. n. l.), Rhéskúporis II. (18-13? př. n. l.), Rhoimétalkás I. (13 př. n. l. - 11 n. l.), Kotys (12-19 n. l.), Rhoimétalkás II. (18-38 n. l.) a Rhoimétalkás III (38-45 či 46 n. l.).

příslušníci pomocných jednotek (Tac. *Ann.* 4.47). Nejenže Thrákové v této době sloužili v římské armádě, ale římská armáda operovala na území Thrákie.⁵¹

Postupný nárůst moci Říma měl za následek transformaci vazalských království do podoby římské provincie. Sever území okolo řeky Istros se stal součástí římské říše pravděpodobně okolo r. 15. n. l. jako provincie *Moesia Inferior*. O 30 let později po smrti Rhoimétalka III. v roce 45 či 46 n. l. Řím využil příležitosti a chaosem zmítané území vnitrozemské Thrákie přeměnil na provincii *Thracia*, která tak plně spadala pod autoritu římského císaře (Lozanov 2015, 76-80).

1.7.6 Římské provincie Thracia a Moesia Inferior

Bezprostředně po vzniku nových provincií *Moesia Inferior* a *Thracia* nedošlo k zásadním proměnám společenského uspořádání a administrativy, ale spíše došlo k navázání na již existující infrastrukturu vytvořenou vazalskými panovníky. Systém strategií přetrval pravděpodobně až do začátku 2. st. n. l. a výsadní pozici si udržovala i nadále thrácká aristokracie, která se dokázala adaptovat na nové podmínky.⁵² Odměnou za jejich loajální služby bylo udělení římského občanství a vysoká pozice v provinciálním aparátu (Lozanov 2015, 80-82). Některá z řeckých měst si udržela nezávislost na systému strategií a pravděpodobně si uchovala politickou a ekonomickou autonomii. Plinius zmiňuje specificky Abdéru, Maróneiu, Ainos a Byzantion (Plin. *H. N.* 4.42-43). Naopak Anchialos a Perinthos se stala hlavními městy strategií a byla jim ponechána určitá autonomie (Jones 1971, 15).

Provincie *Thracia* byla územím bez trvale usídlené legie (*provincia inermis*) a existovalo zde pouze několik pravidelných jednotek, skládajících se mimo jiné i z místního obyvatelstva, jako např. tábor v Kabylé či Germaneii. Oproti tomu *Moesia Inferior* byla provincií se silnou vojenskou přítomností, zejména podél řeky Dunaje, kde byla vytvořena soustava vojenských táborů a opevnění, což mělo vliv i na civilní obyvatelstvo (Haynes 2011, 7-9; Lozanov 2015, 80-82).

Předpokládá se také, že Thrákové se aktivně účastnili služby v římské armádě již v průběhu 1. st. př. n. l. a jejich nábor měl mít na starosti stratégos, který jednal znal nejlépe místní poměry, ale zároveň prokázal svou věrnost Římu (Lozanov 2015, 79-81). Z literárních a epigrafických pramenů pocházejících z celé římské říše víme, že již v 1. st. n. l. existovaly pomocné vojenské jednotky (*auxilia*), které nesly ve jméně thrácký původ. Tyto vojenské

⁵¹ Z literárních pramenů se dozvídáme, že místodržící v Makedonii Marcus Lucullus v roce 72/1 př. n. l. porazil kmen Bessů a dobyl nejen Kabylé, ale zmocnil se i měst na pobřeží Černého moře a založil zde vojenské posádky (Eutrop. *Breviarium* 6.10).

⁵² Role strategií zůstala pravděpodobně stejná, avšak s postupem času se snižoval jejich počet z původních 50 na 14 (Plin. *H. N.* 4.11.40; Ptolem. *Geogr.* 3.11.6; srov. Jones 1971, 10-15).

jednotky se skládaly jak z jezdců (*alae*), tak z pěšího vojska (*cohortes*) a sloužily po celém území římské říše (Jarrett 1969, 215). Jména pomocných jednotek nesla typicky odkaz na thrácký původ, např. *alae Thracorum*, či *alae Bessorum*.⁵³ Thrákové se stali jedním z nejpočetnějších etnik římské armády a po odsloužení 25 let vojenské služby se často vraceli jako veteráni zpět do vlasti, zakládali nová sídliště a podíleli se na správě provincie. Ke konci 1. st. n. l. byla zakládána nová města, kde byli umísťováni veteráni římské armády, jako např. *Colonia Flavia Pacis Deultensium*, známá jako Deultum, či *Colonia Claudia Apretensis*, známá jako Apros (Lozanov 2015, 85). Veteráni tak měli zajišťovat bezpečí v nejbližším okolí strategicky umístěných měst výměnou za pozemky. Tento trend byl ještě patrnější severně od pohoří Haimos v *Moesii Inferior*, kde v okolí vojenských táborů vznikala civilní osídlení, která zásobovala početné římské vojsko. Ve stejné době se zde rozvinul systém *vill*, tedy venkovských usedlostí zaměřených primárně na zemědělskou produkci, které se nacházely v blízkosti vojenských táborů, avšak dostatečně daleko od hranic.

1.7.7 Společenské reformy 2. st. n. l.

Na začátku 2. st. n. l. za vlády Trajána a Hadriána došlo k poměrně zásadním reformám provinciální administrativy v Thrákii, které měly vliv na celou společnost. Nejen, že došlo ke změně statutu provincie na tzv. prétoriánskou provincii, ale i k organizačním změnám, které vedly k posílení politické moci místní samosprávy. Důsledkem reformy došlo ve 2. st. n. l. k zintenzivnění stavební aktivity, zakládání nových měst či rozšiřování starších osídlení a výstavbě veřejné infrastruktury, jako např. lázní, akvaduktů, divadel či silnic.⁵⁴ Stejně tak narostl význam městských samospráv, jimž bylo uděleno více pravomocí na úkor aristokracie. V Thrákii, ale např. i v sousední Bithýnii se setkáváme s novou společenskou skupinou městských elit, které pocházely z místního prostředí, avšak dokázaly se plně adaptovat na novou společenskou strukturu (Fernoux 2004, 415-511). V této době také vznikaly nové úřady a politická uskupení, jako např. *koinon tón Thraikón*, což bylo uskupení vnitrozemských měst se sídlem ve Filippopoli (Lozanov 2015, 82-83).

⁵³ Jednotné pojmenování jednotek za použití jména kmene Bessů bylo využíváno nikoliv proto, že by všichni členové jednotky pocházeli z kmene Bessů, ale jako zástupné pojmenování poukazující na původ vojáků v obecné rovině. Tento jev byl součástí verbovací strategie římských pomocných jednotek a je pozorovatelný i na jiných místech římského impéria, jako např. v Batávii (Derks 2009, 239-270). Thrákové naverbovaní do římské armády byli zařazeni do jednotky, která tak primárně nemusela odpovídat jejich kmenové příslušnosti, ale v očích římské administrativy byl zvolen jeden kmen, podle něž se jednotky jmenovaly. Thrákové byli nuceni se vstupem do římského vojska adoptovat novou identitu, která se zcela nemusela shodovat s jejich původem. Jak je ale patrné z dochovaných nápisů a vojenských diplomů, Thrákové však na svůj původ nezanedbávali zcela a na vojenských diplomech často uvádí jednak svůj etnický původ, ale i konkrétní obci či vesnici, z níž pocházejí, což spolu s uchováním thráckých osobních jmen poukazuje na silný tradicionalismus (Dana 2013, 246).

⁵⁴ Jména nově vzniklých či obnovených měst dokazují šíři těchto stavebních aktivit: Augusta Traiana, Trainúpolis, Hadriánúpolis, Plotinúpolis, Ulpia Nicopolis ad Istrum, Ulpia Nicopolis ad Nestum, Ulpia Marcianopolis (Jones 1971, 18-19).

Sídlo místodržícího se přesunulo z Perinthu na pobřeží do vnitrozemské Filippopole. Původně řecká města na pobřeží postupně ztrácela svůj autonomní status a stávala se součástí římské říše, a to včetně povinnosti platit daně. Města razila vlastní mince s vyobrazením císaře na aversu a charakteristickým symbolem daného města na reversu. Města byla navzájem propojena sítí silnic, které primárně sloužily pro přesuny armády. Na stavbě a údržbě silnic se podílela města, na jejichž území se silnice nacházely (Madzharov 2009, 29-30). Od konce 2. st. n. l. vznikaly podél cest stanice, které zajišťovaly bezpečnost a zásobování. K tomuto účelu byla ve vnitrozemí stavěna *emporia*, jejichž hlavním úkolem bylo zprostředkování obchodu mezi zemědělsky zaměřeným venkovem a městskými centry (Lozanov 2015, 84-85).⁵⁵

Od 2. st. n. l. mohlo thrácké obyvatelstvo sloužit nejen v pomocných vojenských jednotkách, ale vstupovat i do legií, což dosvědčují epigrafické památky z celého území římské říše (Samsaris 1980, 38-39). V průběhu 2. st. n. l. také došlo k výraznějšímu přesunu obyvatelstva z oblasti Bíthýnie do vnitrozemské Thrákie, jak dosvědčují mnohé nápisy a monumenty, což mělo za následek i proměny nejen ve složení obyvatelstva ale i nárůst počtu nových kultů východní provenience (Delchev 2013, 15-19; Raycheva a Delchev 2016; Lozanov 2015, 82; Tacheva-Hitova 1983).

1.7.8 Krize 3. a 4. st. n. l. a transformace společnosti

Ve 3. st. n. l. musela římská říše čelit nájezdům nepřátelských kmenů a nejenak tomu bylo i v Thrákii, která byla v druhé polovině století opakovaně postižena nájezdy Gótů. Za císaře Aureliána docházelo k poničení měst a infrastruktury, vyvrcholila vleklá ekonomická krize a došlo ke snížení počtu obyvatelstva. Zásluhou reforem a posílení vojenské přítomnosti na severních hranicích dochází k určitému oživení na konci 3. st. n. l., nicméně i přes tato opatření nájezdy Gótů probíhaly i v následujících staletích (Velkov 1977, 21-29; Poulter 2007, 29-36).

Koncem 3. st. n. l. docházelo za císaře Aureliána, ale zejména později za Diokleciána a Konstantina k reformám uspořádání římské říše a tyto změny se nevyhnuly ani Thrákii. Území Thrákie spadalo jednak pod nově vytvořenou diecézi *Thracia* a severovýchodní Thrákie s okolím města Serdica pod diecézi *Moesia* a od 4. st. n. l. pod diecézi *Dacia*.⁵⁶ Hlavním městem říše se v roce 330 n. l. stala Konstantinopol, bývalé Byzantion, což Thrákii posunulo

⁵⁵ Příkladem může být např. *emporion* Pizos, či *Discoduraterae*, o nichž podobněji pojednávám v kapitole 6.

⁵⁶ Diecéze *Thracia* se dále dělila na šest provincií, z nichž každá měla své hlavní město: *Europa* s hl. m. Eudoxiopolí, dříve Sélymbrií, *Rhodope* s Ainem, *Haemimontus* s Hadriánopolí, *Moesia Inferior* s Marcianopolí, *Scythia Minor* s Tomidou a *Thracia* s Filippopolí (Velkov 1977, 61-62). Hlavou diecéze *Thracia* se stal pověřený *vicarius Thraciae* se sídlem v Konstantinopoli, který měl na starosti zejména civilní správu Thrákie.

z okrajové části římského impéria rovnou do jejího středu. S přesunutím hlavního města souvisí i zvýšení stavebních aktivit a udržování rozsáhlé sítě silnic, které sloužily k přepravě zboží, ale zejména vojsk (Madzharov 2009, 63-65). Vojenské velení mělo propracovanou hierarchii, rozdělenou dle zeměpisného principu na jednotlivé regiony. Většina armádních jednotek byla umístěna podél Dunaje a také ve městech na pobřeží, avšak vojenské tábory se nacházely i ve vnitrozemí, ovšem v menším počtu (Velkov 1977, 63-68).

Již v průběhu 3. a zejména na počátku 4. st. n. l. začíná veřejný život ovlivňovat rostoucí oblíbenost křesťanství. Nejvýznamnější křesťanské komunity byly ve Filippopoli, Konstantinopoli (býv. Byzantiu), Hérakleii (býv. Perinthu), Traianúpoli, Augustě Traianě a Oděssu. V Konstantinopoli bylo sídlo arcibiskupa a biskupství byla ve většině velkých městských center. Z tohoto důvodu docházelo k šíření křesťanské víry rychleji ve městech, než na thráckém venkově (Dumanov 2015, 92-94). V této době dochází také na okrajích měst ke stavbě kostelů a bazilik, zatímco na venkově se křesťanská architektura prosazuje až na počátku 6. st. n. l.

Byrokratický aparát koncem 3. st. n. l. a zejména v průběhu 4. st. n. l. narostl a stal se poměrně nákladným na udržování, což vyústilo v růst daňových povinností jednotlivých měst. V provinciích měli největší moc místodržící, kteří zpravidla sídlili v hlavním městě a obklopovali se početným úřednickým aparátem. Důležitým orgánem se staly městské sněmy (*concilium*, *koinon*) se zástupci městských samospráv, kde se projednávaly otázky regionálního charakteru bezprostředně spojené s chodem provincie. Postupem času tyto sněmy nabývaly důležitosti a staly se prostředníkem mezi samosprávou jednotlivých měst a autoritou císaře. Menší osídlení, jako např. vesnice či venkovské usedlosti, administrativně a fiskálně spadala pod autoritu města, na jehož území se nacházela. V této době také dochází k přerozdělení půdy: území měst se zmenšují, a naopak se zvětšují soukromé pozemky bohatých jednotlivců či území patřící církvi a armádě (Velkov 1977, 70-76). Tento trend omezení autority měst a nárůst moci bohatých soukromých osob, biskupů a vysokých vojenských úředníků je patrný již od 4. st. n. l. a trvá i v následujících stoletích. Vytváří se tak nová elitní vrstva, která disponuje mocí a ekonomickým kapitálem. Na této relativně malé skupině lidí nicméně leží i většinová daňová povinnost, která se s rostoucími náklady na udržení byrokratického aparátu a armády neustále zvyšovala, což vedlo k prohlubování ekonomické krize (Poulter 2007, 15-16; Dumanov 2015, 100).

Nájezdy Ostrogótů a Vizigótů na severní hranicích Thrákie pokračují i v průběhu 4. st. n. l. V roce 376 n. l. se dokonce část Vizigótů usídlila na území Thrákie, a to se svolením císaře Valenta za podmínek, že budou dodržovat římské právo a vyznávat křesťanskou víru. V té době však došlo i k příchodu dalších kmenů, což vyvolalo poměrně dramatický konflikt, v němž se místní venkovské obyvatelstvo postavilo na stranu Gótů a společně porazili římské vojsko v bitvě u Marcianopole a v roce 378 n. l. u Hadriánopole (Velkov 1977, 34-35). Tato

porážka měla za následek destabilizaci regionu, přerušení dosavadních pořádků a ekonomickou krizi, způsobenou vleklými kampaněmi a drancováním země.

V polovině 5. st. n. l. došlo k ještě ničivějším nájezdům Ostrogótů a Hunů, které měly za důsledek pokračující ekonomický a společenský propad. To mělo za následek nejen omezení zemědělské a řemeslné produkce, ale především i pokles počtu obyvatel. Na přelomu 5. a 6. st. n. l. byla Thrákie napadena kmeny Bulharů, což vedlo k pokračující ekonomické a demografické krizi, zániku sídel a celkové transformaci společnosti směrem k decentralizované vládě lokálních center (Dumanov 2015, 98-99). Tato nová centra byla menší, avšak silně opevněná a sloužila jako *refugium* pro okolní obyvatelstvo. Panovníci se snažili za velkých finančních nákladů udržet dunajské hranice, což však ještě více prohlubovalo ekonomickou krizi. Završením byly pak nájezdy Avarů v průběhu 6. st. n. l., vedoucí k rozpadu společenského pořádku a politické autority ve formě státu a k přerodu k novému uspořádání a pozdějšímu vytvoření bulharského království (Velkov 1977, 40-59).

1.7.9 Thrákie v průběhu dějin: shrnutí

Oblast Thrákie představovala důležitou spojnici mezi západem a východem, kde se střetávaly mocenské zájmy všech velmocí a v antice byla tato oblast svědkem mnohých historických zvrátů. Politická intervence Řeků, Makedonců ale i Římanů s sebou však nesla i kulturní společenské změny, které měly dlouhodobé důsledky na obyvatele Thrákie, a to jak v pozitivním, tak negativním smyslu. Epigrafické památky představují zrcadlo tohoto politicko-kulturního vývoje a vypovídají mnohem více o tehdejší společnosti, než se může jevit na první pohled.

kontakty v antickém světě

2 Mezikulturní kontakty v antickém světě

Thrákie tvořila spojnici mezi Asií a Evropou, a jak dokládají archeologické nálezy, docházelo na tomto území k přesunům obyvatelstva v obou směrech dávno před objevením prvních písemných památek. V souvislosti s řeckou kolonizací regionu a následnou přítomností řecky mluvícího obyvatelstva se badatelé věnovali ve zvýšené míře právě kontaktům řeckého a místního thráckého obyvatelstva, avšak zejména z perspektivy příchozích Řeků. Tyto kontakty bývaly v minulosti hodnoceny jednotným interpretačním modelem hellénizace, o němž se dnes soudí, že je příliš jednostranně zaměřen a dostatečně nepostihuje mnohoznačnou realitu mezikulturních kontaktů. V rámci hledání nového interpretačního rámce došlo v posledních několika desetiletích ke změnám v přístupu k materiálu. Archeologové ve spolupráci s kolegy z příbuzných disciplín vyvinuli nové teoretické přístupy, zkoumající mezikulturní kontakty společností na základě dochované materiální kultury. Hlavním cílem této kapitoly je poskytnout přehled teoretických přístupů zabývajících se mezikulturními kontakty a zhodnotit jejich dopad na současnou podobu archeologie, historie a v neposlední řadě i epigrafiky. Především se zaměřuji na tzv. koloniální přístupy v čele s akulturací a hellénizací, které měly největší vliv na interpretaci archeologického materiálu, a dále na tzv. post-koloniální přístupy a jejich obecný dopad na současné historické bádání. Závěrem hodlám představit zvolený teoretický přístup, z nějž do velké míry vycházím při interpretaci pramenů ve této práci.

2.1 Koloniální teoretické modely

Takzvané koloniální teoretické modely vycházejí z tradice evropského kolonialismu 19. a první poloviny 20. století, který vnímá západní kulturu jako kulturní a společenskou normu vzešlou z antické tradice (Dietler 2005, 33-47; Jones 1997, 33). Národy a společnosti, které se od této normy odlišují, jsou vnímány jako podřadné, a tudíž jako objekt vhodný k civilizování západní řecko-římskou kulturou.

Nejdříve se zaměřím na koncepty akulturace a hellénizace, které, ač koncepty 19. století, hluboce rezonovaly v archeologických a antropologických publikacích po většinu 20. století, a v případě Thrákie mají ze specifických důvodů vliv na interpretaci materiálu i dodnes. I přes svůj velký dopad na současné bádání mají tyto přístupy celou řadu nedostatků. Hlavními body kritiky je jejich jednostranné zaměření a interpretace mezikulturních kontaktů,

dále pak monolitická neměnnost a opomíjení často bohatých kontextů a situací vznikajících z reality společenských a kulturních interakcí (Dietler 2005, 33-47).

2.1.1 Akulturace

Pojem akulturace nikdy nepředstavoval jeden ucelený model, ale spíše teoretický směr vysvětlující a popisující proces kulturní změny a důsledky kontaktu odlišných kultur, a to jak společensky a kulturně, tak materiálně (Redfield *et al.* 1936, 149)⁵⁷. Akulturace se stala jedním z hlavních interpretačních přístupů pojednávající o kulturních změnách v první polovině 20. století, tedy v době silně ovlivněné evropským a americkým kolonialismem a imigrací (Cusick 1998, 24). Akulturace našla své uplatnění v psychologii, sociologii, či archeologii, vždy se ale jednalo o vysvětlení procesu změny u jedince či ve společnosti na základě kontaktu s jinou kulturou.

Akulturační teorie předpokládá adopci či úplné nahrazení kulturou s propracovanější společenskou strukturou v prostředí méně vyvinuté kultury. Evropská, či západní, kultura, a tedy i kultura starověkého Řecka a Říma, bývá v rámci akulturačních teorií chápána jako nadřazená kultuře původní, a ta je naopak chápána pouze jako pasivní příjemce a kultura méně vyspělá. Reakce na mezikulturní kontakt bývají v rámci akulturační teorie interpretovány různě, počínaje úplnou adopcí nové kultury a odvržením staré, adaptací a splynutím s původní kulturou, úplným odmítnutím, či tzv. *code-switching*, čili používáním jedné či druhé kulturní normy dle aktuální situace (Cusick 1998, 29).⁵⁸

Autoři zmíněného *Memoranda* (Redfield *et al.* 1936, 150-151) poukazují na možné způsoby studia akulturace. Jako první bod uvádějí určení druhu a charakteru kontaktů mezi oběma kulturami⁵⁹, dále analýzu situací, v nichž ke kontaktům dochází⁶⁰, zhodnocení samotného

⁵⁷ Redfield *et al.* 1936, 149: „Acculturation comprehends those phenomena which result when groups of individuals having different cultures come into continuous first-hand contact, with subsequent changes in the original patterns of either or both groups”.

⁵⁸ V publikaci *Memorandum for the Study of Acculturation* z roku 1936 (Redfield *et al.* 1936, 149-152) autoři sumarizují tři možné druhy reakcí v rámci společnosti přijímající nové kulturní prvky jako následující: a) přijetí nové kultury za částečné či úplné ztráty kultury původní, b) adaptaci nové kultury a spojení s kulturou původní, c) reakci a odmítnutí nové kultury.

⁵⁹ Zda kontakty probíhají mezi celými skupinami, či vybranými jednotlivci se speciálním posláním, zda jsou kontakty přátelské či nepřátelské, zda probíhají mezi skupinami stejné velikosti, na stejném stupni společenské complexity, zda probíhají na území obývané jednou ze stran, či na zcela novém území.

⁶⁰ Zda byly elementy nové kultury představeny silou, či se jednalo o dobrovolnou akci, zda mezi oběma stranami panovala společenská nerovnost, a pokud existovala, zda se jednalo o politickou či společenskou dominanci jedné strany.

procesu akulturace⁶¹ a nakonec integraci nových kulturních prvků do původní kultury.⁶² Autoři v *Memorandu* (Redfield *et al.* 1936) nastínili základní metodologii a přístupy ke studiu změn ve společnosti, které jsou přínosné i v dnešní době, avšak i přesto zůstává akulturační model příliš obecný a jednostranně zaměřený pouze na změnu kultury příjemce. Mezikulturní kontakty probíhají však oběma směry a dochází ke změnám v kultuře obou zúčastněných stran, nikoliv pouze v kultuře s méně propracovaným systémem ideových hodnot. Tento jednostranný a částečně diskriminující přístup byl kritizován celou řadou vědců pro své zjednodušování skutečnosti a opomíjení skutečného stavu, kde se kultury ovlivňují navzájem, a proto se dnes od jeho užívání upouští (Cusick 1998, 23).

2.1.1.1 Akulturace v archeologii a historických vědách

Uplatnění akulturačního přístupu v archeologii a historických vědách se do velké míry zabývá pouze adoptí a adaptací materiální kultury. Přítomnost materiálních projevů typických pro jednu kulturu mimo obvyklé území bývá pak často vysvětlována právě akulturací tamního obyvatelstva; jinými slovy čím větší množství cizího materiálu je nalezeno, tím větší bývá přisuzován akulturační vliv přichozí kultury na tamní obyvatelstvo. Často bývají změny v materiální kultuře vykládány pouze jako jevy vedoucí ke změně identity osob, ač existují i jiná možná vysvětlení, jako například změna trendu a poptávky nebo změna technologie (Cusick 1998, 31). Materiální památky samy o sobě většinou neposkytují dostatek informací k odlišení akulturace, tedy adoptí či adaptací cizí kultury, a pouhého používání předmětů pocházejících z jiné kultury, a proto se upouští od užívání akulturace jako interpretačního rámce kulturního kontaktu (Jones 1997, 29-39).⁶³

2.1.2 Hellénizace

Teoretický koncept hellénizace vychází z akulturačního přístupu, který aplikuje specificky na kontakty s řeckým světem (Boardman 1980; Tsetskladze 2006). Akulturace i hellénizace sdílejí velké množství charakteristik, jako je nerovné rozdělení moci a kulturní dominance mezi hlavními aktéry a dále jednosměrnost kulturní výměny. Základním procesem kulturní

⁶¹ Zejména s ohledem na proměnu konkrétních prvků společnosti v reakci na konkrétní situaci a povahu kontaktu; tj. zda například ke změnám dochází pod nátlakem, jaké prvky jsou odmítnuty a z jakého důvodu. Dalším bodem je oboustranné zhodnocení praktických výhod akulturace, např. ekonomického prospěchu či politické dominance, a jiných motivů, jako je např. získání společenské prestiže, či návaznost na prvky v kultuře již dříve existující.

⁶² Autoři hodnotí dobu, jaká uplynula od představení prvku, obtížnost přijetí nového prvku v rámci původní kultury, dále míru nutnosti přizpůsobení původní kultury novému uspořádání.

⁶³ Terminologie používaná pro vysvětlení akulturačních procesů se stala natolik běžnou, že je mnohdy užívána bez přímé souvislosti s akulturačním přístupem či bez reflexe a znalosti problematiky.

změny u obou přístupů je difuze, kdy se materiální objekty, myšlenky a koncepty šíří od společensky vyvinutější společnosti k méně vyvinuté kultuře. Ač neexistuje jednotná definice hellénizace, většina autorů se shodne, že se jedná kontinuální progresivní proces adopce řeckého jazyka, materiální i nehmotné kultury, způsobu života, a v neposlední řadě řecké identity a příslušnosti k řecké komunitě neřeckým obyvatelstvem.⁶⁴ Hellénizace je vnímána jako nevratný proces se stoupající tendencí, tj. pokud je někdo hellénizován, nemůže se „odhellénizovat“ a navrátit se k původnímu stavu (Vlassopoulos 2013, 9).⁶⁵

Nejstarší definice hellénizace pochází od Hérodota, řeckého autora 5. st. př. n. l. který se pokusil se definovat podstatu *hellénicity* na základě reflexe společných rysů, které spolu Řekové sdíleli.⁶⁶ Na základě srovnání mnoha řeckých komunit té doby Hérodotos formuloval čtyři kritéria příslušnosti k řecké komunitě, která se do velké míry shodují s definicí hellénizace tak, jak jí chápou moderní badatelé. Společnými rysy, dle Hérodota, byla sdílená minulost a fakt, že všichni Řekové mají společné předky a pojí je krevní pouto. Dalšími charakteristickými rysy byly společná řeč, a fakt, že vedou podobný způsob života a vyznávají stejnou víru (8.144.2).⁶⁷ Jakékoliv odchýlení od kulturní normy, ať už kulturní, tak morální, je prezentováno v ostrém kontrastu „těch druhých“ (Hartog 1988 [1980], 212-259; Vlassopoulos 2013b, 56-57). Hérodotův dualismus Řeků a „těch druhých“, tj. barbarů, se ve velké míře odráží i v moderní sekundární literatuře zabývající se neřecky mluvícími národy antického starověku (Harrison 2002; Zacharia 2008). Proto i západní akademický svět a interpretace materiálu vycházející ze studia řecky psané literatury, jsou svou podstatou hellénocentrické a hellénofilské a přijímají hellénizaci jako jediné možné východisko kontaktu řecké a neřecké populace.⁶⁸

⁶⁴ Vranič 2014, 33: „It is widely believed that the ancient “Hellenization” process, traditionally perceived as a simple and unilateral “spreading of Greek influences”, without any recognition of reciprocity, resistance, and non-Greek agency in the Mediterranean, begins with the initial colonial encounters in the Archaic period.”

⁶⁵ Termín je odvozen od řeckého slovesa „ἑλληνίζω“, což primárně znamená mluvit řeckým jazykem (LSJ). V přeneseném slova smyslu a v pasivní formě se používal tento termín již v antice, a to ve smyslu počítat, činit řeckým ve smyslu jazyka a kultury. Opačný význam neslo sloveso „βαρβαρίζω“, které mohlo znamenat jak „mluvit jiným jazykem, než řecky“, tak i „chovat se jinak, než je obvyklé pro Řeka“, případně „stranit Neřekům“. Původní význam termínu „βαρβαρος“ byl „člověk mluvící jinou řečí než řečtina“ a jeho použití nemělo negativní nádech (Malkin 2004, 345). Pejorativní význam získalo slovo až druhotně v kontextu řecko-perských válek. Moderní použití slova barbar, či barbarský se odvozuje právě od negativních zkušeností Řeků s multikulturní a multinárodnostní perskou říší v průběhu 5. století př. n. l.

⁶⁶ Hdt. 8.144.2: τὸ Ἑλληνικόν.

⁶⁷ V současnosti je tato definice považována za příliš zobecňující, jednostranný pohled, který opomíjí variabilitu etnické identity v antickém světě (Zacharia 2008, 34-36; Janouchová 2016). Podobná kritika se objevila nejen vůči Hérodotově pojetí řecké příslušnosti, ale i vůči modernímu teoretickému konceptu hellénizace, jak byl chápán v 19. a 20. st. n. l.

⁶⁸ Jak je možné si povšimnout v rámci úvodní kapitoly, řečtí autoři, jako Hérodotos, Thúkýdídés či Xenofón, se nezaměřovali specificky na popis neřecky mluvících národů, ale zmiňovali se o nich v souvislosti s vysvětlením širších historických skutečností a pak zejména v komparaci s popisem řeckého etnika. Cílem mnoha těchto prací nebylo zaznamenávat etnografickou skutečnost o neřeckých národech, ale spíše bavit řeckého posluchače výčtem kuriozit a neobvyklých norem chování (Hartog 1988 [1980], 230-237). Pro lepší ilustraci slouží například Hérodotovo dílo, jehož jednotlivé části, *logoi*, jsou sbírkou etnografických zajímavostí a faktů o neřeckých národech tak, jak byly prezentovány řeckému posluchači.

Moderní teoretický koncept hellénizace je založen do značné míry na studiu dochovaných literárních pramenů, převážně psaných řecky, určených pro řecké publikum. Michael Dietler správně podotkl, že západní kultura vychází z hellénofilství 19. století, a je do značné míry postavena na studiu těchto textů, což by vysvětlovalo popularitu konceptu hellénizace v 19. a 20. století (Dietler 2005, 35-51). Řecká kultura byla považována za kulturní normu jak v antice, tak i v moderních badatelských kruzích, a cokoliv odlišného bylo považováno za podřadné, barbarské v moderním slova smyslu.

Zcela v duchu akulturačních teorií i hellénizační přístup předpokládá kulturní nadřazenost jedné společnosti nad druhou (Stein 2005, 16). Neřecká společnost automaticky považována za kulturu absorbující výdobytky kolonizující řecké společnosti, jako je např. hierarchická společenská organizace či propracovaný náboženský systém (Whitehouse a Wilkins 1989, 103; Owen 2005, 12-13; Dietler 2005, 55-61).⁶⁹ Jak akulturační, tak hellénizační přístup většinou ignoruje podíl místního neřeckého obyvatelstva na vytváření společné kultury, případně neuznává, že k procesu kulturní výměny mohlo docházet a často i docházelo z obou stran (Antonaccio 2001, 126). Místní populace je vnímána jako kulturně vyprázdněné území, jehož obyvatelé jsou příchozími Řeky civilizováni na vyšší úroveň a pasivně přijímají novou kulturu.

Whitehouse a Wilkins (2005, 103) udávají, že koncept hellénizace je možné použít jako interpretační rámec například pro srovnávání stylistických změn ve výrobě keramiky, či architektury, ale považují ho za zcela nevhodný pro studium změn ve struktuře společnosti. Hellénizační přístup bývá aplikován *en bloc* na celou populaci, bez reflexe lokálních variant, území větší či menší rezistence, či naopak otevřenosti nově příchozí kultuře. Hellénizace zcela opomíjí místní společenský, politický a ekonomický kontext, který hrál zásadní roli při kontaktu s novou kulturou. Kritik hellénizace Michael Dietler (1997, 296) dokonce podotýká, že model sám o sobě nenese interpretační hodnotu, pouze dokumentuje a popisuje situaci bez skutečného porozumění mezikulturních kontaktů a jejich důsledků pro všechny zúčastněné komunity. Tím se stává příliš obecným a jednostranně zaměřeným modelem i pro studium epigrafických památek jakožto produktů dané společnosti.

2.1.2.1 Srovnání teoretických konceptů hellénizace a romanizace

Pro lepší pochopení vývoje teoretického konceptu hellénizace a jeho velké obliby a rozšíření mezi badateli je nutné stručně pohovořit o teoretickém pozadí, z něž hellénizace vychází. Koncept hellénizace se totiž do velké míry inspiroval tematicky spřízněnou romanizací, tedy

⁶⁹ Whitehouse a Wilkins 1995, 103: „Equally invidious is the strongly pro-Greek prejudice of most scholars, which leads them to regard all things Greek as inherently superior. It follows that Greekness is seen as something that other societies will acquire through simple exposure—like measles (but nicer!).”

velmi oblíbeným teoretickým přístupem 19. a počátku 20. století, který si nicméně udržel své příznivce i do současné doby (Woolf 1994, 116; Freeman 1997, 27-50; Millett 1990). Koncept romanizace se zabývá taktéž adoptací materiální kultury, jazyka, zvyklostí, způsobu života a přijetí nové identity původními obyvateli nově získaných území římského impéria (Woolf 1997, 339; Jones 1997, 29-39). K rozvoji a oblibě konceptu romanizace přispěl nejen velký rozsah římské říše, ale i mnohonárodnostní složení jeho obyvatel a nutnost teoretického přístupu, který by vysvětloval velmi podobné změny v materiální kultuře obyvatel nově získaných území v přímé souvislosti s působením římského státního aparátu a zvýšenou vojenskou přítomností na daném území.

Společným rysem hellénizace a romanizace je jejich interpretace kulturní změny jako nevyhnutelné a přirozené reakce původních kultur na setkání s kulturně vyspělejšími civilizacemi (Champion 2005, 15; Dietler 1997, 336-337). Oba dva směry jsou primárně zaměřené na dominanci řecké a římské kultury nad pasivními kulturami původního obyvatelstva, jehož reakce na kontaktní situace jsou obecně v literatuře přehlíženy a recipročním změnám v řecké a římské kultuře není věnován dostatečný prostor. Oba dva směry jsou striktně dvou-dimenzionální a soustřeďují se na kontakty mezi Řeky a Neřeky, Římany a Neřímany, kde řeckou, respektive římskou stranu považují kulturně, politicky i ekonomicky dominantní. Tento striktní dualismus a černobílé vidění obou přístupů je v posledních dvaceti letech kritizováno jako příliš zobecňující, opomíjející historickou realitu a jemné nuance a variace mezikulturních vztahů (Dietler 2005, 55-57; Mihailovič a Jankovič 2014, xv). Kritice čelí i omezenost hlavních proudů obou dvou směrů počátku 20. století na interakce převážně společenských elit a opomíjení nižších vrstev společnosti (Hingley 1997, 83). Tento rys vychází z faktu, že primární pramenem studia obou směrů byly zejména písemné prameny, které zaznamenávají právě elitní vrstvy společnosti.

V neposlední řadě se setkáváme s nejednotným metodologickým přístupem k interpretaci materiálu. Práce zabývající se hellénizací pojmají tento termín poměrně vágně, či nemají potřebu definovat teoretický přístup k hellénizaci s předpokladem, že termín nese vysvětlení sám o sobě (Dominguez 1999, 324; Vlassopoulos 2013, 9). Práce zabývající se romanizací většinou předkládají detailnější metodologii, nicméně proces sám o sobě je taktéž chápán jako dostačující vysvětlení kulturní změny (Mattingly 1997, 9-17). Ač oba dva koncepty spojuje do velké míry snaha postihnout změnu kultur v reakci na mezikulturní kontakt, prostředí, jež romanizace popisuje se od řeckého prostředí liší poměrně radikálně. Pojetí romanizace do velké míry ovlivnil charakter římského impéria, velký rozsah území a mnohonárodnostní složení, propracovaný státní aparát a dobře organizovaná armáda, což jsou prvky vyskytující se v řecké kultuře v menší míře, v nejednotné formě či dokonce vůbec. V řeckém prostředí totiž, na rozdíl od římské říše, neexistovala jednotná politická autorita,

jednotná materiální kultura, a dokonce ani jednotný jazyk či kolektivní identita, což jsou zásadní podmínky pro úspěšnou aplikaci hellénizačního modelu v praxi. S tím souvisí i odlišné zaměření obou přístupů. Zatímco hellénizace se zaměřuje spíše na změny v kultuře a identitě obyvatel, romanizace se soustředí především na společensko-politické a ekonomické důsledky v různých regionech římského impéria s ohledem na projevy v tamní materiální kultuře (Freeman 1997, 27).

2.1.2.2 Nejednotný charakter řecké kultury a identity

Hellénizační model je založený na předpokladu, že neřecká kultura absorbuje a asimiluje řeckou materiální kulturu, řecký jazyk, způsob života a s tím spojenou řeckou identitu (Owen 2005, 12-13; Zacharia 2008, 21). Aby tento model mohl fungovat, nutným předpokladem by byl nejen jednotný charakter řecké materiální kultury, ale také jednotný a statický charakter řecké identity, který by byl navíc úzce spojený s materiální kulturou. Archeologický výzkum v mnohém vyvrátil tvrzení, že je možné přímo spojovat etnickou identitu s materiální kulturou (Jones 1997, 106-127; Antonaccio 2001, 129). Jinými slovy, rozšíření tradičních archeologických kultur neodpovídá rozmístění jednotlivých etnických skupin a produkce určitého typu keramiky či dekorace je vázána spíše na individuální vkus a použitou technologii, než na etnicitu (Jones 1997, 128-129). Archeologické výzkumy navíc dokládají, že v antice neexistovala jednotná a normativní řecká materiální kultura, ale jednalo se o lokální varianty, které se více či méně navzájem inspirovaly. Zpochybněn byl i argument na provázanost jednotlivých zvyklostí čistě s řeckou etnicitou, což mimo jiné dokazuje i absence jednotného pohřebního ritu v řeckých koloniích na pobřeží Černého moře (Damyanov 2012). Dříve se usuzovalo, že se řecké etnikum vyznačovalo užitím kremace a místní thrácké obyvatelstvo pohřbívalo inhumací, avšak paralelní existence obou rituů znemožnila etnickou identifikaci pouze na základě pohřebních zvyklostí. Stejně tak přítomnost objektů řecké provenience nedokazuje, že místo bylo obýváno Řeky, či obyvatelstvem, které se používáním řeckých předmětů stalo „hellénizovaným” a přijalo řeckou identitu (Vranič 2014a, 41).⁷⁰

Druhým problematickým bodem je otázka řecké identity a její jednotnosti. François Hartog (1988 [1980])⁷¹ a Edith Hall (1989) rozpoutali relativně bouřlivou akademickou debatu na téma řecké identity v antice a jejích projevech v kontaktu s jinými etnickými skupinami. Badatelé dnes všeobecně přijímají, že tzv. hellénicita, čili jednotná řecká etnicita, je konstruktem moderní společnosti a nejedná se o vrozenou vlastnost (tzv. *primordial ethnicity*). Nao-

⁷⁰ V nadsázce je možné tento přístup aplikovat i na současný svět: pokud by provenience používaných předmětů určovala etnicitu, více jak polovina moderního světa by byla obývána Číňany, vzhledem k tamní masové produkci předmětů denní potřeby.

⁷¹ 1980 původní vydání, 1988 překlad do angličtiny.

pak, většinou se dnes kloní k názoru, že etnicita tvořila a tvoří jen jednu ze složek identity, jejíž projevy se mohly měnit dle aktuálních podmínek (tzv. *situational ethnicity*; Barth 1969; Hall 1997, 17-33; Jones 1997, 13; Demetriou 2012, 14; Mackil 2014, 270-271; Diaz-Andreu 2015, 102).

Namísto jednotné řecké etnicity je tak vhodné spíše mluvit o vědomé řecké kolektivní identitě, tzv. panhellénismu, která vznikala za velmi specifických podmínek a měla omezené trvání.⁷² Dle antropologické teorie dochází k formování příslušnosti k určité skupině dvěma možnými způsoby: první tzv. opoziční identita se formuluje při setkání s jinou skupinou, např. v průběhu válečných konfliktů, diplomatického vyjednávání či obchodních transakcí (Barth 1969; Malkin 2014). Druhá, tzv. agregační identita vzniká uvnitř komunity afiliací s dalšími jejími členy, např. v průběhu panhellénských slavností, či v prostředí multikulturní společnosti řeckých *emporií* a *apoikií* (Morgan 2001; Demetriou 2012; Vlassopoulos 2013a).

Panhellénská identita hrála v řecké společnosti relativně marginální roli, větší důležitost zaujímal spíše příslušnost s bezprostředním regionem, či mateřskou obcí, čemuž nasvědčuje i politické uspořádání řecké komunity. Irad Malkin (2011) správně přirovnal tehdejší situaci k „malým světům“, autonomním jednotkám, navzájem propojeným skrz moře a mořeplavbu. I přes tento fakt propojenosti Středozemního a Černého moře si řecké komunity uchovávaly lokální identity, které měly zásadní formativní charakter na vědomí kolektivní příslušnosti tehdejších obyvatel. Dokonce i řecký jazyk, jakožto jeden z prvků, které mají být společné všem Řekům, byl roztržštěn na lokální dialekty.⁷³

Jak jsem již naznačila, úspěšné uplatnění hellénizačního modelu naráží na své limity z několika důvodů, jako například absence jednotné materiální kultury, která by se dala definovat jako řecká. Dále je to mnohotvárnost a proměnlivost řecké identity, která se lišila nejen v závislosti na čase, ale i místně dle aktuální historicko-politické situace (Woolf 1994, 118). Globální použití hellénizačního modelu opomíjí celou řadu společenských interakcí a ignoruje aktivní roli neřecky mluvícího obyvatelstva v rámci celého procesu a nahlíží na neřeckou kulturu jako na nižší úroveň a primitivnější.

Ač se mnozí badatelé staví *a priori* negativně k hellénizaci s tím, že se jedná o překonaný model, který nenabízí nový úhel pohledu, a naopak mnohé skutečnosti zjednodušuje, i přesto je hellénizační rétorika natolik zakotvená v moderní společnosti, že je téměř nemožné tento model zcela ignorovat. Východiskem z dané situace může být přístup sledující

⁷² Vzhledem ke geografické členitosti řeckého území je velmi obtížné mluvit o řeckém národu v moderním slova smyslu (Gellner 1983). Řecká komunita neměla jednotné politické ani kulturní centrum a přírodní podmínky a charakter individuálních řeckých obcí nenahrával vytvoření panhellénské identity, která by si uchovala permanentní charakter. Panhellénská identita se objevovala v řecké kultuře spíše epizodicky, jako reakce na setkávání s jinými kulturami, či jako důsledek všeřeckých náboženských slavností.

⁷³ Nicméně na rozdíl od jazyků používaných místní populací, byly tyto lokální dialekty více či méně navzájem srozumitelné, ač tyto rozdíly reflektují sami mluvčí (Morpurgo Davies 2002, 161-168).

jak celospolečenský kontext, tak i faktory a možné motivace ovlivňující mezikulturní kontakt a jeho důsledky, podobně jak navrhuje text *Memoranda pro studium akulturace* (Redfield *et al.* 1936). Tento alternativní přístup se v první řadě musí oprostit od kulturních předsudků a přistupovat k všem zúčastněným stranám nezaujatě, nikoliv pouze z pozice řecké společnosti, jak bylo běžné zcela v duchu tradičního pojetí hellénizace. Podobný trend začíná rezonovat i teoretickými archeologickými pracemi posledních 20 let (Dietler 1997; 2005; Mihailovič a Jankovič 2014, xv-xvi).

2.1.2.3 Hellénizace v Thrákii

Ačkoliv jsou akulturační modely dnes považovány za vágní a zastaralé, je nutné vzít v potaz, že koncept hellénizace ovlivnil velkou řadu badatelů ve 20. století a nadále si udržuje určitý vliv v široké veřejnosti a politických hnutích s národnostní tematikou, převážně v balkánských zemích s pozůstatky antických kultur. Určitá forma dualismu a předsudky o kulturní dominanci řecko-římské kultury se nevyhýbají ani badatelům zabývajícím se kontakty Thráků a Řeků (Asheri 1990; Xydopoulos 2004; 2007).

V průběhu 20. století byl koncept hellénizace často využíván k politickým účelům, a to například k ospravedlnění přináležitosti ke vznikajícím panevropským uskupením s poukazem na historii daných zemí a jejich propojenost s hellénským kulturním dědictvím Evropy (Owen 2005, 14; 18-21; Vranič 2014a, 39-42). Zároveň s tím ale na Balkáně existoval trend vyzdvihující předřecké kořeny moderních národů, které do jisté míry romantizoval a heroizoval v duchu moderního nacionalismu. Došlo tak k velmi zajímavé kombinaci těchto nacionalistických směrů poloviny 20. století, které přisuzovaly Thrákům poměrně aktivní roli v procesu hellénizace, a Řeky zmiňovaly mnohdy pouze okrajově (Vranič 2014b, 166-167; Fol a Marazov 1977; Fol 1997, 73).

Hellénizační model byl do nedávné minulosti používán mnoha badateli k popsání kontaktů mezi Řeky a neřecky mluvícími území známého jako Thrákie a důsledků těchto kontaktů (Danov 1976; Samsaris 1980; Boardman 1980; Fol 1997; Bouzek *et al.* 1996; 2002; 2007; Archibald 1998; Tsetshladze 2006; Tiverios 2008; Sharankov 2011).⁷⁴ Řekové jsou v rámci hellénizačního přístupu chápáni jako kolonizující nadřazený národ, který přináší kulturu a civilizaci primitivnějším Thrákům (Owen 2005, 13). Hellénizace byla ztotožňována s nárůstem společenské komplexity či jinými slovy s příchodem civilizace a zaměňována za jevy jako urbanizace, centralizace politické moci apod. Přítomnost řecké materiální kultury, nebo její imitace, byla v archeologických kruzích často interpretována jako důkaz hellénizace obyvatelstva, jejíž intenzita byla určována množstvím nalezených předmětů řecké pro-

⁷⁴ Pro přehled užití hellénizačního přístupu v balkánské archeologii Vranič (2012, 29-31) a Vranič (2014b, 161-163).

venience (Vranič 2014a, 36-37). Převládajícím motivem hellénizace byly ekonomické faktory a vzájemný obchod mezi Řeky a Thráky (Vranič 2012, 31-32).

Primárním interpretačním rámcem mnoha prací jsou řecké literární prameny, které popisují první kontakty s Thráky, které líčí jako násilné a bojovné obyvatele úrodného území (např. Archilochos, Diehls frg. 2, 6 a 51; srov. Owen 2005, 19; Danov 1976, 21-52).⁷⁵ Thrákové jsou následně prezentováni jako divoká stvoření s méně vyvinutým náboženským systémem, kteří ale ochotně přijímají řeckou materiální kulturu a spolu s ní i řeckou identitu (Asheri 1990, 133-150). Zastánci hellénizačního přístupu se nicméně shodují, že ve 4. st. př. n. l. byly tzv. hellénizovány pouze nejvyšší vrstvy thrácké aristokracie a o běžné populaci a jejímu postoji k řecké kultuře se vyjadřují jen zřídka (Danov 1976, 347; Samsaris 1980, 280-285; Sharankov 2011, 139). Tzv. onomastická hellénizace, tedy přijetí či úplné nahrazení původních thráckých osobních jmen jmény řeckými, je interpretována jako jednosměrný nevratný proces, který nemá obdoby v řecké komunitě (Samsaris 1993, 19-20). Jak ale poukazují v kapitole 1, obraz Thráků v literárních pramenech je do značné míry ovlivněn literárním záměrem konkrétního autora a tehdejší politickou situací, a tudíž je nutné k informacím v nich dochovaným přistupovat nanejvýš kriticky a srovnávat je s dalšími dostupnými prameny. Například archeologické práce posledních let dokazují, že první kontakty mezi Řeky a Thráky nebyly pouze násilné, ale že se jednalo o daleko komplexnější systém vztahů, než jak je popisují právě řecké literární zdroje. V některých případech bylo dokonce zaznamenáno soužití těchto dvou skupin pohromadě, bez archeologicky doložených známek násilí (Ilieva 2011; Damyanov 2012).

Mnozí historikové a archeologové považují za vrchol hellénizace Balkánu dobu hellénismu, kdy došlo k intenzifikaci kontaktů mezi Řeky a Thráky, a tedy i k navýšení počtu kulturních výpůjček. Hlavní podíl na změnách společenské struktury měly dle Papazoglu (1980) místní elity, které se vědomě snažily imitovat hellénistické vladaře. Samsaris pak přičítá hlavní podíl na společenské změně aktivní službě thráckých mužů v armádách hellénistických vládců a zejména římských císařů (Samsaris 1980, 95-96). Tendence uplatňovat hellénizační přístup bez další reflexe je stále do jisté míry patrná i v současné literatuře, avšak badatelé se brát v potaz i postkoloniální teoretické přístupy, ale zároveň respektovat specifika dochovaného materiálu (Nankov 2008; 2009; 2012; Vranič 2014a; Vranič 2014b). Pododně jak navrhuje již Samsaris (1980), dle Nankova (2012) zásadní roli ve změně společnosti hráli navrátníci se vojáci, sloužící na dvorech a ve vojscích hellénistických vladařů, kteří se usídlili v Thrákii (Hérakleia Sintská, Seuthopolis, případně Kabylé), v kombinaci s ekonomicko-politicky motivovanými snahami místních elit. Bouzek (Bouzek *et al.* 1996;

⁷⁵ Podrobněji o charakteru literárních pramenů pojednávám v kapitole 1.

2002; 2007) a Archibald (1998; 2011) pak poukazují na aktivní zapojení řeckých obchodních kontaktů a Řeků sídlících přímo v Thrákii již od 5. st. př. n. l. Hlavní podíl na změně společenské struktury v Thrákii přisuzují ekonomickým faktorům a zejména vzájemnému obchodu mezi Řeky a Thráky.

Hellénizace v thráckém prostředí je tradičně vnímána jako vliv řecké materiální a myšlenkové kultury na thrácké obyvatelstvo a s tím související proměny projevů materiální kultury, i uspořádání společnosti. Tento vliv je povětšinou jednostranně zaměřen a dochází k ovlivňování ze strany řecké kultury směrem ke kultuře thrácké. Práce zabývající se hellénizací v Thrákii se většinou zaměřují na dobu hellénismu a nereflektují návaznost na předcházející či následující období. Řecká i thrácká kultura jsou vnímány jako monolitické celky, bez reflexe regionálních variant, lokálních identit, či variability druhů interakcí. Thrácká společnost je považována, zcela v duchu řeckých literárních pramenů, za méně vyvinutou, a celkově je jí věnováno méně pozornosti.

2.1.3 Teorie světových systémů a její návaznost na hellénizaci

Jako alternativní teoretický směr, který do velké míry vycházel z podobných principů jako hellénizace, vznikla v 70. letech 20. století *teorie světových systémů* (*world-systems theory*). Teorie světových systémů se snažila vysvětlit změny ve společnosti na základě ekonomické teorie Immanuela Wallersteina (1974). Wallerstein s její pomocí vysvětloval rozdělení ekonomické síly a moci, pracovní síly, ekonomického potenciálu a pohybu zboží v moderním světě. Tato původně čistě ekonomická teorie se stala velmi oblíbenou mezi archeology, zabývajícími se mezikulturními kontakty a distribucí materiální kultury (Frankenstein a Rowlands 1978; Rowlands, Larsen a Kristiansen 1987; Bintliff 1996; Stein 1998; Champion 2005; Harding 2013).⁷⁶

Základním předpokladem teorie světových systémů je propojenost regionálního a nad-regionálního ekonomického systému, jehož jednotlivé části se ovlivňují mezi sebou. Světové ekonomické systémy se skládají z center, periferií a semi-periferií, přičemž v centrech se koncentruje většina ekonomické síly a politické moci. Tato moc je zajištěna existencí vojska, které zajišťuje hladký chod celého systému a dodává centru potřebnou autoritu. Z periferie do centra proudí pracovní síla a surový materiál, který je pak zpracován specialisty žijícími v centru (Rowlands 1987, 4). Periferie je většinou v rámci teorie vnímána jako pasivní součást systému, která dodává potřebný materiál a levnou pracovní sílu a je oproti centru ekonomicky i kulturně na nižší úrovni. Centra jsou oproti periferiím považována za

⁷⁶ Tato teorie se stala v archeologii též známá pod pojmem „centrum - periferie“ (*core-periphery*) a sloužila primárně jako vysvětlení pohybu materiální kultury a dynamiky vzájemných kontaktů společností.

společnost vyvinutější na škále společenské complexity, jako např. stát vs. předstátní uskupení (Stein 1998, 223-225). Systém center a periferií je tak poměrně nestabilní a založený na nerovné distribuci ekonomického kapitálu a moci. Systém center a periferií se vyvíjí v závislosti na vnějších a vnitřních okolnostech: centrum může postupem času degradovat na pouhou periferii, a naopak periferie se může proměnit na semi-periferii, či dokonce na centrum (Frankenstein a Rowlands 1978, 80-81).

V rámci archeologické aplikace je periferie na předstátní úrovni vedena skupinou mezi sebou soupeřících aristokratů, kteří organizují výměnu surového materiálu mezi periferií a centrem výměnou za vlastní prospěch a protislužby (Frankenstein a Rowlands 1978, 76).⁷⁷ Archeologové tak za využití ekonomické teorie vysvětlují na tomto koloběhu materiálu a protislužeb přítomnost luxusních nádob v kmenově řízených společnostech v jihozápadním Německu rané doby železné.

Michael Dietler kritizoval tento model pro přílišné zjednodušování reality a popření aktivní role původního obyvatelstva (2005, 58-61). Dietler porovnával teorii světových systémů s hellénizačním modelem, podobně jako u hellénizace, je centrum prezentováno jako ekonomicky a kulturně jednotné a nadřazené periferii. Dalším bodem Dietlerovy kritiky je zaměření teorie pouze na ekonomické vysvětlení kontaktů a cirkulaci a rozmístění kapitálu, a nikoliv na kulturní a společenské následky vycházející ze setkání s cizí kulturou. Primárním prostředkem kontaktu je u teorie světových systémů obchod, což však nezahrnuje komplexnost kontaktů a složitost vztahů k nimž mohlo docházet.⁷⁸ Teorie světových systémů pouze málokdy zahrnuje i jiné než obchodní motivace a způsoby šíření luxusní nádob, jako je například výměna darů v rámci budování sítě často nadregionálních společenských vztahů a kontaktů (Mauss 1966).⁷⁹

Hlavním přínosem použití teorie světových systémů v archeologii bylo kladení většího důrazu na vzájemnou propojenost regionů, a zároveň snaha o vysvětlení nerovnoměrného rozdělení kapitálu na úrovni regionů (Harding 2013, 379). Teorie světových systémů byla poměrně úspěšně aplikována na větší regionální a nadregionální celky, kde bylo možné definovat jedno ekonomické a politické centrum.⁸⁰ Oproti tomu aplikace teorie světových sys-

⁷⁷ Elity zajišťovaly přísun materiálu do centra, což v tomto případě představuje Středomoří, a zároveň si v periferii udržovaly výsadní postavení, které demonstrovaly právě vlastnictvím luxusních nádob pocházejícím z centra. Za odměnu elitám centrum poskytuje prestižní předměty zhotovené specialisty v centru. Většinou se mohlo jednat o nádoby, šperky či zbraně z drahého kovu, které aristokratům v rámci periferie sloužily jako prestižní předměty, poukazující na jejich vysoké postavení a společenský status (Frankenstein a Rowlands 1978, 76-77; Rowlands 1987, 5). Pouze pokud si elity zajistily kontrolu nad výměnou zboží s centrem, mohly úspěšně kontrolovat redistribuci importovaného luxusního zboží. Distribucí luxusního zboží si náčelníci zajišťovali dostatečný počet následovníků, a zavazovali si tak jejich přízeň a podporu do budoucnosti (Sahlins 1963, 288-296; Whitley 1991, 349-350).

⁷⁸ Jen pro příklad Colin Renfrew (1986, 8) uvádí jako možné druh mezikulturních interakcí vojenské konflikty, diplomatické vztahy, průzkum nových oblastí, migraci, konkurenčního soupeření apod.

⁷⁹ Tzv. *gift-giving society*, více Mauss (1966).

⁸⁰ V případě starověkého světa se jednalo o říše rozkládající se na velké ploše jako např. Řím, státy v Mezopotámii,

témů na řecký svět v sobě nese několik problémů: řecky mluvící svět nebyl po většinu své existence centralizovaný a nespadal pod jedno ekonomické a politické centrum (Stein 1998, 226).⁸¹

I přes na svou dobu inovativní postoj bývá teorie světových systémů kritizována pro svou aplikaci moderní ekonomické teorie na antickou ekonomiku, která jednak nedosahovala měřítek moderních ekonomik, ale pravděpodobně se řídila i jinými pravidly a měla odlišnou dynamiku, než moderní společnost (Hodos 2006, 5-7).

2.1.3.1 Teorie světových systémů v Thrákii

Ekonomicky motivované interpretace archeologického materiálu v sobě spojují jednak teorii světového systému, ale nesou i prvky hellénizačního přístupu. Hlavní motivací mezikulturního kontaktu je obchod a výměna materiálu, případně absence surového materiálu v řeckých městech a jeho nadbytek v oblastech obývaných Thráky (Vranič 2012, 32-36). Oblasti Thrákie bývá v nadregionálních studiích zabývajících se teorií světových systémů věnováno poměrně málo prostoru, většinou jako zmínka na okraji, či podpůrný argument. V rámci teorie světových systémů je Thrákie chápána jako periferie či jako semi-periferie, v závislosti na měnících se podmínkách a politické situaci, a řecká města na thráckém pobřeží jako centrum (Randsborg 1994, 99-104). Thrákie bývá ve shodě s literárními prameny vnímána jako zdroj surových materiálů, zejména stříbra, zlata a surového dřeva na stavbu lodí, otroků a námezdných vojáků (Hdt. 1.64.1; 5.53.2; srov. Sears 2013, 31; Tsiafakis 2000; Isaac 1986; 14-15; Lavelle 1992, 14-22).⁸² Lokální studie zaměřující se pouze na Thrákii interpretují hellénizovaná města a obchodní sídliště (*emporía*) jako lokální ekonomická centra, kde hellénizované elity či přímo řečtí obchodníci shromažďují a následně dodávají potřebné suroviny z thrácké periferie do řeckého světa (Bouzek 1996; 2002; 2007; Bouzek a Graninger 2015).

Přítomnost luxusních předmětů v thráckém vnitrozemí je vysvětlována jako důsledek výměny zboží a protislužeb mezi centrem a aristokracií z periferie. Z literárních pramenů jsou známy případy, kdy řečtí aristokraté z Thrákie zprostředkovávali kontakt Thráků s řeckými městy, jako například jistý Nymfodóros z Abdéry, který se stal prostředníkem mezi Athénami a thráckými Odrisy (Hdt. 7.137; Thuc. 2.29; srov. Sears 2013, 27). Můžeme jen odhadovat, že odměnou jim byly luxusní předměty řecké provenience, či služby řeckých spe-

Egypt, či pozdější Mayská říše (Rowlands 1987, 5).

⁸¹ John Bintliff se pokusil aplikovat teorii světových systémů na regionální celky v rámci antického Řecka (1996), avšak jeho model zahrnoval poměrně obecné ekonomické a produkční trendy a celková použitelnost tohoto modelu pro studium mezikulturních kontaktů byla velmi omezená.

⁸² Podrobněji v kapitole 1.

cialistů, kteří pro ně pracovali přímo v Thrákii.⁸³ Fenomén bohatých válečných hrobek s množstvím importovaných předmětů, na nichž byly navrženy monumentální mohyly, je v duchu teorie světových systémů považován za jeden ze znaků kompetitivního charakteru thrácké společnosti, která byla ovládána místními kmenovými náčelníky. Tento fenomén se objevuje v Evropě v době železné, nejen v Thrákii, ale na dalších místech Evropy (Randsborg 1994, 102).

Pokud se podíváme detailněji na povahu kontaktů mezi Řeky a Thráky, teorie světových systémů nemůže sloužit jako univerzální vysvětlení mezikulturních interakcí. Pro ilustraci uvádím rozložení ekonomické a politické moci v 5. st. př. n. l., které se zcela vymyká binárnímu rozdělení na centrum a periferii. O politické a ekonomické dominanci Řeků nad Thráky není možné mluvit zcela jednoznačně, zejména, když literární prameny vyjadřují spíše opak. Thúkýdídés si všímá, že řecká města platila thráckému králi nemalé obnosy a s největší pravděpodobností tudíž nad ním neměla ekonomickou ani politickou moc, ale spíše naopak (Thuc. 2.97; srov. Graham 1992, 61-62). V neposlední řadě měli Thrákové nejen přístup k nerostnému bohatství, ale literární prameny na mnoha místech poukazují na fakt, že Thrákie měla silné a početné vojsko, které pravděpodobně svým počtem převyšovalo vojska jakéhokoliv z řeckých měst na pobřeží Thrákie.⁸⁴ Podobně tedy jako v případě hellénizace, ani teorie světových systémů nepostihuje mnohdy jemné nuance mezikulturního styku Thráků a Řeků.

2.2 Postkoloniální modely

V reakci na politický vývoj 20. století a snahu o vyrovnání se s rozpadem evropských koloniálních velmocí se i v akademickém světě objevila celá řada nových teorií a směrů. Viděno novou optikou, dříve aplikované akulturační teorie nevystihovaly komplexnost studií zabývajících se mezikulturními vztahy, a tak bylo nutné hledat nové alternativní přístupy.⁸⁵

⁸³ Archeologické výzkumy odhalují, že si thrácká aristokracie natolik považovala předmětů řecké provenience, že je ukládala do svých, mnohdy výstavních hrobek (Theodossiev 2011, 21-25).

⁸⁴ Thúkýdídés zmiňuje, že v roce 431 př. n. l. měla armáda krále Seutha až 150 000 mužů (Thuc. 2.98).

⁸⁵ Postkoloniální teoretické přístupy jsou charakterizovány svou vzájemnou provázaností a mnohostranností. Není tedy možné určit jeden převládající teoretický směr, ale jedná se spíše o amalgám několika přístupů, jehož složení se liší dle konkrétního badatele a jeho záměru. Následující výčet charakterizuje pouze nejvýznamnější z hlavních směrů současnosti. Odbornou literaturou poslední doby rezonuje proces formování místní identity jako reakce na vliv nadregionálních uskupení, jako je římské impérium (Mattingly 2010). Podílem římské říše na globalizaci společnosti a následnými projevy na místní kulturu se zabývá směr taktéž známý jako tzv. *globalizace* (Pitts 2008). Dále sem patří směry zabývající se prolínáním kultur a vytváření nových forem mezikomunitní komunikace a společenského uspořádání jako je hybridizace, kreolizace (Liebmann 2013) či *middle-ground theory* (White 1991; Antonaccio 2013). Formováním nových identit na základě kontaktů s jinými kulturami a reprezentací nově vzniklých identit v materiální kultuře se zabývá celá řada badatelů (Hodos 2006; 2010), stejně tak kontextualizací společenských rolí v rámci původní a nové kultury (Appadurai 1986; Dietler 1997).

Celková nespokojenost s teoretickými přístupy, které se snažily vysvětlit historické procesy jedním možným modelem, vyústila v rozvoj několika paralelních, navzájem se prolínajících teoretických směrů, jejichž zastánci se ve velké míře inspirovali v současné antropologické teorii, sociologii a v exaktních vědách. Hlavní charakteristikou těchto směrů je důraz, který kladou na multidimenzionalitu a variabilitu mezikulturních kontaktů. Více prostoru badatelé věnují národům a společnostem, které byly dříve vnímány pouze v dualistické opozici kolonizátor - kolonizovaný, a jejich různým reakcím na kontakty s jinými kulturami (Dom-melen 1998, 25-26; Silliman 2013, 495).⁸⁶ Vznikly tak zcela nové a unikátní modely a přístupy k archeologickému materiálu, zaměřující se jednak na dynamiku celého procesu, ale i na důsledky kulturních interakcí všech zúčastněných stran. Dřívější čistě ekonomická vysvětlení, či motivy kulturní převahy nejsou zcela zavrženy, ale figurují pouze jako jedno z možných paralelních vysvětlení.

2.2.1 Lokalizace a zaměření na místní obyvatelstvo

Postkoloniální teoretické přístupy podtrhují fluiditu mezikulturní výměny, hybnou sílu procesů a aktivní roli místní komunity v reakci na mezikulturní kontakty. Nově popsáním fenoménem je vznik tzv. smíšených společností, kdy nově vzniklá kultura v sobě nese prvky obou původních společností a na základě vzájemných interakcí všech zúčastněných stran je tato nově vzniklá kultura neustále obnovována a dále se proměňuje (White 1991; 2011). Nový pohled na mísení kultur tak nabízí zcela nové interpretace na důsledky kontaktů kultur: na zúčastněné strany je nahlíženo jako sobě rovné, chybí prvek dominance jedné z nich a zcela zásadní je zde kreativní prvek kontaktních situací, tedy vytváření nové kultury namísto přejímání kultury dominantní společnosti.

Badatelé zabývající se mezikulturními vztahy hledali nové přístupy k popsání mnohdy velmi komplikovaných situací. Jedním z nejvlivnější přístupů je tzv. *middle-ground theory* amerického historika Richarda Whitea (1991; 2011). White, jakožto historik zabývající se kolonizací západní části amerického kontinentu a vzájemnými vztahy mezi Indiány a kolonizujícími bělochy, rozhodně netušil, jak dalekosáhlé důsledky a jak velké uplatnění jeho dílo bude mít i na poli středomořské archeologie. Základní myšlenkou je teorie o místě setkávání dvou kultur, které však nepatří ani do jedné z nich (tzv. *middle-ground*). White pojímal *middle-ground* jako reálné místo kontaktů, ale i přeneseně jako *ad hoc* vzniklý symbolický

⁸⁶ Silliman (2013, 495) popisuje jeden z postkoloniálních směrů, nicméně jeho definice může být použita jako definice celého teoretického směru: „Hybridity in a postcolonial sense tends to be a direct critique of previous versions of colonial theory that considered the effects of colonialism on indigenous people to be those of assimilation, acculturation, or even the more neutrally termed culture change. Hybridity offers a counterclaim of cultural creativity and agency, and it lends more subversion, nuance, and ambiguity than traditional assessments of the effects of colonialism.”

prostor s prvky z obou zúčastněných kultur, který byl ale plný vzájemných nedorozumění a nových významů (White 2011, xii).⁸⁷ *Middle-ground* je chápáno jako dočasný fenomén, který zaniká, pokud se jedna ze zúčastněných stran přestane podílet na společenské interakci, či získá dominanci nad druhou stranou (Bayman 2010, 132). White tedy formování *middle-ground* chápal jako neustálý proces vytváření symbolického systému porozumění, typický pro daný čas a dané místo, který nelze dost dobře aplikovat na jiné situace (White 2011, xiii). Ač je tento teoretický přístup možné aplikovat pouze na velmi malé množství situací, otevírá zcela nový prostor k interpretacím a poukazuje na aktivní roli obou zúčastněných stran a na specifika mezikulturní výměny.

„*Middle-ground theory*” se stala velice oblíbeným interpretačním rámcem i pro prostředí středomořské archeologie a historie (Malkin 1998; 2011; Woolf 2009; Antonaccio 2013). V kontextu Středomoří badatelé interpretují *middle-ground* jako novou kulturu, která sice pochází z obou původních kultur, a uchovává si dlouhodobý, avšak proměnlivý, charakter (Malkin 1998; 2011).⁸⁸ Irad Malkin interpretuje *middle-ground* jako nově vznikající kulturu v místech kontaktu, tj. například v koloniích a jejich bezprostředním okolí, či v emporiích, kde docházelo k setkávání velkého množství skupin z odlišných kultur. Malkin, a po jeho vzoru i další badatelé, se uchýlili k tomuto modelu, protože stírá vzájemné odlišnosti a protiklady typu Řek vs. barbar, ale zároveň nechává dostatek prostoru pro různé druhy interakcí a vysvětluje vznik nových smíšených kultur (Antonaccio 2013, 239).⁸⁹

Použitelnost konceptu *middle-ground* je v kontextu řecké kolonizace omezená jen na určitý druh situací a nedá se obecně aplikovat na veškeré mezikulturní kontakty. Zásadní přínos *middle-ground theory* je odklon o dřívějších binárních modelů, které předpokládaly jednosměrnou výměnu s jasnými výsledky v přijímající kultuře. Teorie *middle-ground* poukázala na fakt, že reakce místního obyvatelstva nebyla vždy jasně daná a často zahrnovala i na aktivní zapojení obyvatel, zcela pozměnila paradigma současného přístupu k mezikulturním

⁸⁷ V původním whiteovském použití vzniká *middle ground* jako reakce na obchodní kontakty mezi původními kmeny a příchozími francouzskými kolonizátory. Tyto kontakty byly mnohdy plné násilí, vzájemného neporozumění, ale zároveň ani jedna ze zúčastněných stran neměla mocenskou či ekonomickou převahu. Dokud se obě strany vzájemně potřebovaly, ať už jen z čistě obchodního hlediska, snažily se dosáhnout určité shody. Tím vznikl poměrně křehký stav, kde se obě strany snažily balancovat vzájemné vztahy a zároveň udržet života schopnou komunitu, např. zajištěním půdy, obživy atp.

⁸⁸ Malkin aplikuje *middle-ground* v kombinaci s tzv. *network theory*, tedy teorií o decentralizované řecké společnosti, kde k hlavním interakcím dochází v místech setkávání - přístavech a nadregionálních svatyních (2011, 45-48). Pro Malkina je každé takovéto místo setkávání (angl. *node*, *cluster*) zároveň místem, kde konstantně dochází k formování nové kultury, tedy *middle-ground*. Malkinův koncept má spíše popisný než interpretační charakter, avšak i tak výrazně ovlivnil současnou akademickou debatu. Důraz se tak začal klást nejen na propojenost Středozemního prostoru (Malkin *et al.* 2009; Constantakopoulou 2007; Archibald 2013, 96-97), ale i na jeho decentralizaci a roli lokálních komunit.

⁸⁹ Alternativní pohled představuje Greg Woolf (2009, 224), který chápe *middle-ground* jako svět prezentovaný antickými geografiy a etnografiy, v čele s Hérododem. Je to svět, který není ani jedním ze dvou světů a často vzniká ze vzájemného neporozumění, vytržení z původního kontextu. Jedná se o zcela odlišnou interpretaci termínu, než jak ho navrhoval White, nicméně Woolfovo pojetí vrhá nový úhel pohledu na naše vnímání antických etnografických textů a jejich relevanci pro popis dané kultury.

kontaktům.

2.2.2 Kreativní síla mezikulturních kontaktů

Dalším společným bodem postkoloniálních teoretických přístupů je zaměření na kreativní sílu mezikulturních kontaktů a vzájemné ovlivňování všech zúčastněných stran. Interakce mezi jednotlivými společnostmi jsou pojímány v kontextu dané situace a je dán větší prostor variabilitě motivů, které vedly ke setkávání kultur. Prolínání kultur je vnímáno jako dynamický proces, který má celou řadu projevů v obou zúčastněných společnostech. V průběhu posledních 20 let vzniklo několik konceptů, využívajících poznatky z přírodních věd, jejichž aplikace se stala velmi oblíbenou, až téměř módní záležitostí (VanValkenburgh 2013, 301-302). Hybridizace⁹⁰, kreolizace⁹¹, synkretismus⁹², bricolage⁹³ a mísení kultur představují jen výčet pojmů, používaných k popsání určitého druhu kontaktu dvou kultur, kdy dochází k adopci a adaptaci určitých prvků, často za neustálého vytváření a opětného formulování kultury nové. Každý z těchto zmíněných termínů, a s nimi souvisejících směrů, se zaměřuje na jiný aspekt mísení kultur, avšak mnohé mají společného: důraz na aktivní zapojení zúčastněných společností, připisování kreativní role interagujícím skupinám a zdůrazňování podílu všech zúčastněných stran při vytváření nové kultury a identity.

⁹⁰ Jednotný přístup k *hybridizaci*, tedy vytváření hybridní materiální kultury a identity, neexistuje (Card 2013, 1-2). V rámci současného diskurzu je termín *hybridizace* používán pro popis důsledků setkávání dvou či více kultur a je vnímán jako neustálý proces vytváření nových významů v rámci se setkávajících kultur, často probíhající na úrovni jednotlivce (Bhabha 1994, 33-39). Termín se stal velmi oblíbeným mezi archeology, protože poskytuje prostředek analýzy materiální kultury, která je mnohdy směsí mnoha kulturních vlivů, ve formě prolínání stylistických a technologických trendů. Hlavní body kritiky *hybridizace* spočívají v silných biologických konotacích, které termín vyvolává, dále pak nadužívání termínu bez patřičného teoretického pozadí (Silliman 2013, 493), či jeho obsahová vyprázdňenost (Card 2013, 1-2).

⁹¹ *Kreolizace* má svůj původ v lingvistice, kde popisuje proces kontaktu dvou sociolingvistických skupin. Ze specifických interakcí dvou skupin mluvícími rozdílnými jazyky vznikají zcela nová mínění a forma jazyka, zahrnující nejen slovní zásobu, ale i novou strukturu (Stewart 2007, 2; Jourdan 2015, 117). Typickým produktem kreolizace je nový jazyk, který čerpá prvky z různých jazyků (*creole* a *pidgin*), avšak udržuje si zcela unikátní charakter (Jourdan 2015, 118). V rámci sociologie a antropologie je pak *kreolizace* vnímána jako proces vytváření nových významů kdy jedna strana má dominantní pozici, například v rámci nuceného přesídlení obyvatelstva či v diaspoře (Liebmann 2013, 40). V mnoha ohledech je *kreolizace* velmi podobná *hybridizaci*, zejména s ohledem na vytváření nových významů a forem kultury. Hlavním rozdílem je zaměření *hybridizace* na výsledek kulturní výměny a na projevy v dané kultuře, zatímco *kreolizace* klade větší důraz na samotný proces změny (Jourdan 2015, 119).

⁹² *Synkretismus* se jako termín poprvé objevil již v antice, kde označoval seskupení krétských komunit, které se často dostávaly do vzájemného konfliktu, ale v době nebezpečí se dokázali sjednotit. (Plut. Mor. 478a-490b.) V moderním pojetí je pojem používán pro sloučení prvků z několika náboženství v rámci jednoho náboženského systému. V rámci studia mezikulturních kontaktů se *synkretismus* taktéž zaměřuje zejména na změny v rámci náboženství (Drooger 2015, 881-882). V rámci moderní antropologie získal termín pejorativní význam, kdy popisoval změnu jako nechtěný důsledek kulturních interakcí, a tak došlo k jeho postupnému vymizení z odborné literatury (Liebmann 2013, 28).

⁹³ Termín *bricolage* se poprvé objevil v díle Levi-Strausse, jako fenomén popisující kreativní přeměnu kulturních prvků způsobenou aktivitou jednotlivců v rámci jedné kultury (Liebmann 2013, 29). Jean Comaroff (1985) rozšířila použití *bricolage* i na mezikulturní vztahy a koloniální kontext. *Bricolage* se soustředí spíše na vztah společenských struktur a jejich vliv na vytváření nové kultury, namísto archeology oblíbené hybné síly kulturní změny (Liebmann 2013, 29-30).

Zásadním bodem kritiky těchto „kreativních směrů“ je nemožnost určit původ konkrétních kultur, z čehož pramení neschopnost analyzovat jejich vzájemné ovlivňování (Jourdan 2015, 119). Dle Jourdana je kultura sama o sobě neustále se proměňující systém znaků a symbolů, který reaguje na vnější podněty a vyvíjí se, a tudíž je velmi obtížné zpětně vysledovat vzájemné ovlivňování kultur.

Hlavním zastáncem kreativní role lokální komunity v rámci Středozeří je Peter Van Dommelen, který na příkladu kolonizace Sardinie dokazuje, že dlouhodobým působením a vzájemnými kontakty několika kultur docházelo k vytváření místních hybridních materiálních kultur (1998; 2005; Dommelen a Knapp 2010). Materiální kultura dle Dommelena projevuje velkou míru mísení prvků, které jsou používány v novém kontextu a jsou vědomou volbou členů místní komunity. Van Dommelen (2005, 134-138) se primárně dívá na proměny různých součástí materiální kultury, jako je například architektura, keramická produkce, ikonografie soch, související použité technologie, a na materiální projevy rituálů, jako jsou např. dedikační předměty, či svatyně. Velký prostor dává Van Dommelen i procesu formování lokálních identit a aktivnímu odporu místního obyvatelstva v rámci selektivního přijímání konceptů a strukturálních prvků jiných kultur (Van Dommelen 1998, 214-216).⁹⁴ V neposlední řadě se zaměřuje nejen na reakce původního obyvatelstva, ale i nově kriticky hodnotí role příchozí komunity v rámci nového přístupu a bez předsudků koloniálních modelů (Van Dommelen 2005, 118).

2.2.3 Kontextualizace mezikulturních kontaktů

Směrem, který má velký ohlas v současných pracích zabývajících se mezikulturními kontakty, je přístup navrhovaný Michaellem Dietlerem (1997; 1998; 2005). Dietler odmítá monolitické modely jako hellénizace či teorie světových systémů pro svou přílišnou obecnost a namísto toho se zaměřuje na formování lokální identity v reakci na kontaktní situace. Dietlerovou inovací je zdůraznění nutnosti sledovat daný fenomén v původním kontextu, s přihlédnutím k roli, jakou daný prvek měl v původní kultuře, a jaké místo zaujímá v kultuře nově formované. Dietler tak navazuje na antropologický směr přisuzující materiální kultuře aktivní roli při formování společenských struktur, který je též znám jako tzv. *social life of things* (Appadurai 1986).

Dietlera zajímají zejména důsledky prvotních kontaktů a jejich vlivy na materiální kul-

⁹⁴ Van Dommelen 2005, 117: „*Cultural hybridity is a concept that has been propagated particularly by Bhabha as a means to capture the “in-betweenness” of people and their actions in colonial situations and to signal that it is often a mixture of differences and similarities that relates many people to both colonial and indigenous backgrounds without equating them entirely with either (Bhabha 1985)*”.

туру (1998, 218-219).⁹⁵ Dietlerova interpretace materiálu může být charakterizována jako přístup „zdola“, tedy přistupující přímo k interpretaci materiálních pramenů, oproti obecně pojatým modelům, které k materiálu přistupují „shora“, tedy čtením dochovaných literárních pramenů. Hlavním zkoumaným materiálem je pro Dietlera keramika, zejména keramika používaná ke konzumaci alkoholu v aristokratických kontextech.⁹⁶ Volba konkrétního stylu, materiálu, symbolického systému, a tedy i jejich případná změna, je pojímána jako vědomý akt, volba na úrovni jednotlivce, či místní komunity, která však může být motivována celospolečenskými jevy. Změna je podmíněna různými motivy, jejichž objasnění není vždy snadné, či dokonce možné. Příkladem může být nádoba považovaná v jedné kultuře za téměř bezcennou, zatímco v kultuře druhé za exotický předmět, jemuž je přisuzována zvláštní hodnota (Appadurai 1986, 6-16). Role, jakou předmět v kultuře hraje, je do velké míry určována jeho společenskými a symbolickými konotacemi. Aby mohl být předmět vnímán jako hodnotný, a tedy i vhodný ke „konzumaci“ v rámci dané komunity, musí splňovat požadavky dané konkrétním společensko-politickým uspořádáním a systémem hodnot. Tento systém hodnot bývá často interpretován jako vkus, či materializovaný projev životního stylu (*habitus* v bourdieovské teorii; Bourdieu 1977).

Habitus, tak jak ho definuje Bourdieu (1977), je souhrnem všech dispozic a předpokladů, které utvářejí životní styl a světonázor každého daného jedince. *Habitus* se nevědomě formuje v závislosti na společenských konvencích a struktuře společnosti, které člověka obklopují, či obklopovaly v minulosti. Nevyhnutelným projevem *habitu* každého člověka je materiální svět, který si sám vědomě okolo sebe vytváří v závislosti na vkusu a osobních preferencích (Bourdieu 1984, 173-5). Lidé pocházející z podobného prostředí, mají zpravidla podobné zvyklosti a podobá se i materiální kultura, kterou se obklopují. Jakmile dojde ke změně jedné či více z okolností (kontextů), které formují *habitus*, musí časem dojít i k proměně materiální stopy, kterou po sobě člověk zanechává (Sapiro 2015, 487). Může se jednat o změnu ekonomických podmínek, změnu společenského statutu, či se jedná o reakci na kontakt s cizí materiální kulturou, či zavedení nové technologie apod. Jinými slovy, plošné změny ve společenském uspořádání by se měly taktéž projevit na materiální kultuře a její produkci.

⁹⁵ Dietler 1998, 218: „Examination of the initial phase of the colonial encounter in Iron Age France is important precisely because it holds the promise of revealing the specific historical processes that resulted in the entanglement of indigenous and colonial societies and how the early experience of interaction established the cultural and social conditions from which other, often unanticipated, kinds of colonial relationship developed.” Michael Dietler na příkladu archeologického materiálu rané doby železné z oblasti jižní Galie a Germánie podél toku řeky Rhôny sleduje vlivy mezikulturní výměny na materiální kulturu. Na tomto území docházelo k setkávání velkého množství skupin, zahrnující např. Etrusky, Féničany, Řeky, Kelty a v neposlední řadě Římany.

⁹⁶ Téma konzumace se ostatně prolíná i Dietlerovou metodologií: Dietler sám používá termín *consumption* pro popis kontextu v jakém materiální kultura splňuje své poslání a je využívána ke svému účelu čili jakou roli zaujímá v rámci zkoumané společnosti, případně jak se vyvíjí s měnícími se společensko-politickými poměry (1998, 219-221).

Kontextualizace, jak ji navrhuje Dietler, představuje poměrně komplexní analytický model, který vyžaduje systematické zhodnocení jak lokálních kontextů, definice role importovaných předmětů, tak i kvantitativní zhodnocení projevů materiální kultury a jejich časoprostorové rozmístění (Dietler 1998, 221). Stejný přístup může být velice dobře použit i na studium nápisů a z nich plynoucích společenských změn. Nápis, v daleko větší míře než keramické nádoby, poskytuje informace o struktuře společnosti, místních identitách a proměnách vkusu dané komunity.

2.3 Alternativní přístup k mezikulturnímu kontaktu a změnám společnosti

Archeologové, stejně jako historikové a epigrafici, do velké míry čelí omezenosti pramenů samotných: za prvé, nelze archeologicky prozkoumat naprosto vše, a proto se téměř vždy se jedná o generalizace založené na částečných znalostech minulé skutečnosti. Dalším problémem je náhodné dochování archeologických či epigrafických pramenů, s nímž je nutné se vyrovnat. Jinými slovy obraz minulosti, který archeologie skládá dohromady, nemusí být reprezentativní, ani přesný. Představené metody jsou snahou se s těmito nedostatky vyrovnat a zároveň reflektují i soudobé teoretické trendy a vývoj moderní společnosti, které v mnohém ovlivnily konečnou podobu diskutovaných teoretických směrů. Proto ani sebelepší teoretický přístup nemůže postihnout minulost v její úplnosti, ale může alespoň přiblížit jeden z aspektů lidských dějin.

Současné teoretické přístupy nabízejí jednak analytický přístup hodnotící kontaktní situace bez kulturně podmíněných předsudků, na rozdíl od přístupů založených na tradičně pojímaných akulturačních modelech. Velký přínos pro studium společnosti a dynamiky jejího fungování má tzv. postkoloniální teoretický rámec, který se štěpí do několika směrů zaměřujících se na konkrétní aspekt kulturních interakcí a změn.

Možným východiskem plurality přístupů k mezikulturnímu kontaktu a nejednoznačnosti materiální kultury je kombinace několika metod, které v sobě kombinují kritické zhodnocení rolí obou zúčastněných společností v daných kontextech, specifických pro jednu či druhou kulturu, spolu se systematickým studiem dochovaných materiálních pramenů (Dietler 1998; 2010). Přítomnost řeckých importů v thráckém vnitrozemí již není automaticky vysvětlována jako jasný znak hellénizace thráckého obyvatelstva a kulturní převahy řeckých komunit, ale badatelé kriticky přihlíží k společensko-historickým kontextům, které by vysvětlily přítomnost materiální kultury tradičně klasifikované jako „řecké” v neřeckém prostředí (Nankov 2012). Upouští se od přiřazování jednotlivých materiálních kultur

a pohřebních rituálů jako určujících znaků etnické příslušnosti (Damyanov 2012), a autoři začínají plně uznávat komplexnost mezikulturních a mezikomunitních kontaktů.

V posledních dvou desetiletích se někteří badatelé odklonili od tradičních koloniálních přístupů, zdůrazňujících polaritu kulturních kontaktů, směrem k pluralitě možných interakcí obyvatel Thrákie. Zcela v duchu postkoloniálních přístupů badatelé přistupují k analýze materiálu bez kulturních předsudků (Dietler 2005). V reakci na postkoloniální přístupy přestávají literární prameny sloužit jako jediný interpretační rámec, podle nějž se archeologické prameny musí nutně řídit, ale jsou konzultovány spíše jako ilustrativní, sekundární zdroj informací, který navíc může v mnohém s archeologickými prameny nesouhlasit (Ilieva 2011, 25-43). Společenské uspořádání antické thrácké společnosti a případné změny v interní struktuře společnosti v reakci na kontakty s vnějším světem, ať už řeckým, makedonským, či později římským, se stávají centrálním tématem některých archeologických projektů, ač zatím pouze v regionálním měřítku (Sobotková 2013; Archibald 2015, 393-395). Na tyto a podobné projekty chci navázat v současné práci analýzou epigrafických pramenů, které, ač jsou produktem stejné společnosti, která produkovala archeologicky zkoumaný materiál, bývají mnohdy studovány odděleně, což vede ke ztrátě znatelné části jejich výpočtní hodnoty. Proto kulturně nezatížené zasazení dochovaných epigrafických památek do širšího archeologického a historického může být klíčem k pochopení dynamiky společnosti antické Thrákie.